

SỰ KIÊN TRÌ

 Thường thông báo nó để anh chị em có thể chắc chắn nhớ nó ở đâu. Chúng ta muốn đọc từ Ma-thi-ơ, chương 15 của Ma-thi-ơ, bắt đầu với câu thứ 21.

Rồi Chúa Jêsus đi từ đó, và đi vào bờ biển của thành Ty-rơ và thành Si-đôn.

Và, kia, một người đàn bà xứ Ca-na-an đi ra từ xứ ấy, và kêu lên với Ngài, rằng, Xin thương xót tôi cùng, Ôi Chúa, con vua Đa-vít; con gái tôi bị quỷ ám khốn cực lắm.

Nhưng Ngài chẳng đáp một lời. Và các môn đồ đến gần và cầu xin Ngài, rằng: Xin cho người ấy về đi; vì người kêu van đằng sau chúng ta.

Nhưng Ngài đáp và phán rằng, Ta chịu sai đến chỉ vì những con chiên lạc mất của nhà Y-sơ-ra-ên đó thôi.

Song bà đến và thờ lạy Ngài, thưa rằng, Lạy Chúa, xin giúp tôi cùng.

Nhưng Ngài trả lời và nói rằng, Không nên lấy bánh của con cái, mà quăng cho những con chó.

Và người lại thưa rằng, Lạy Chúa, thật như vậy: song những con chó ăn...những miếng bánh vụn rớt xuống từ bàn chủ. Rồi nói...

Bấy giờ Đức Chúa Jêsus đáp và phán cùng bà rằng, Hỡi người đàn bà kia, đức tin của ngươi lớn lắm: việc phải xảy ra theo ý ngươi muốn. Và con gái ngươi liền được chữa lành từ chính giờ đó.

² Chúng ta hãy cúi đầu cầu nguyện giờ này. Tôi tự hỏi, tối nay, với những mái đầu và tấm lòng của chúng ta cúi xuống, nếu có ai đó ở đây muốn được nhớ đến trong lời cầu nguyện. Anh chị em cứ để cho điều đó được biết khi anh chị em giơ tay lên với Đức Chúa Trời, nói, “Lạy Chúa, con có một nhu cầu, con cầu xin Ngài giúp con.” Xin Chúa ban phước cho anh chị em.

3 Lạy Cha trên Trời của chúng con, khi chúng con đang đến gần Sự Uy Nghi của Ngài, trong Danh Đức Chúa Jêsus, vì Ngài đã phán với chúng con, “Nếu các người cầu xin Cha bất cứ điều gì trong Danh Ta, thì điều đó sẽ được ban cho.” Chúng con đến với tất cả đức tin mà chúng con có, tin rằng Ngài sẽ trả lời chúng con theo nhu cầu của chúng con, tối nay, vì họ có nhiều. Ngài thấy bàn tay của con cái Ngài khắp tòa nhà ở đây, khi họ giơ tay lên. Và chỉ một mình Ngài biết những gì bên dưới tấm lòng. Con cầu nguyện để Ngài nhậm lời họ, Cha ôi, tối nay. Và xin cho mọi ước muốn mà họ có, được ban cho họ ngày nay.

4 Chúng con cầu nguyện cho những người chưa được cứu và không biết Ngài là Đấng Cứu Rỗi của họ. Chúng con cầu nguyện để họ sẽ tin nhận Ngài, tối nay, và tìm thấy sự đầy đủ đó mà họ phải có trong giờ của sự chết.

5 Nhiều người ở đây có lẽ đã tin nhận Ngài rồi, mà chưa được đầy đầy Thánh Linh Ngài. Chúng con cầu nguyện, để đêm nay, Ngài sẽ tuôn đổ vào họ sự dồi dào của Đức Thánh Linh, để họ có thể là đầy tớ cho Ngài trong những giờ kết thúc này của lịch sử thế giới.

6 Xin chữa lành tất cả những người đau ốm và bệnh tật, Chúa ôi. Ngài biết nhu cầu của họ.

7 Và chúng con cầu nguyện rằng sự Hiện diện của Ngài sẽ đến giữa chúng con, tối nay, trong cách như vậy để chúng con nhận ra Ngài như Chúa đã sống lại của chúng con. Và khi buổi nhóm kết thúc, và chúng con đi về nhà mình, xin cho chúng con có thể nói chuyện với nhau, nói giống như những người đến từ Em-ma-út ngày đó, nói rằng, “Lòng chúng ta há chẳng nóng nảy trong chúng ta, khi Ngài nói chuyện với chúng ta dọc đường sao?” Vì họ được cho biết Ngài bởi một dấu hiệu nào đó mà Ngài đã làm trước khi Ngài bị đóng đinh trên thập tự giá của Ngài. Và sau khi Ngài đã sống lại, Ngài cũng là Chúa Jêsus, đang làm những việc giống như vậy. Xin cho chúng con vẫn làm chứng như vậy, tối nay. Chúng con cầu nguyện trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

Xin mời ngồi.

8 Tôi đã dành trọn thời gian tối hôm qua, về chủ đề *Chúng Ta*

Muốn Thấy Chúa Jêsus, và sau khi phải giới thiệu tầm cỡ của các buổi nhóm và cách chấp nhận nó, như thường lệ Anh Borders sẽ nói với những người lạ mỗi đêm từ đó trở đi. Tôi đã đi hết thời gian của mình, đến chín giờ ba mươi, và tôi không thích để mọi người chờ đợi. Chỉ một vài từ, để làm quen, và rồi Lời của Chúa có nghĩa là...Một lần, Ngài phán, có ý nghĩa nhiều hơn bất cứ ai có thể nói trong đời, chỉ một Lời từ Ngài.

9 Tôi muốn lấy như nó đã xảy ra, tối nay, một phân đoạn từ việc đọc Kinh Thánh này mà Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta ở đây như một bối cảnh. Nguyên xin Ngài ban nó cho chúng ta. Tôi muốn lấy một từ: *Sự Kiên Trì*.

10 Từ ngữ, theo Webster, trên một số ghi chú tôi đã viết ra ở đây, nó có nghĩa là “kiên trì,” để là *sự kiên trì*, và, đó là, để thực hiện một mục tiêu; “kiên trì,” và đó là *sự kiên trì*.

11 Con người của mọi thời đại, mà có đức tin vào những gì họ đang cố gắng đạt được, đã kiên trì. Không ai có thể kiên trì trừ phi trước tiên người đó biết mình đang cố gắng đạt được điều gì. Và trước tiên anh em phải biết mình đang cố gắng đạt được điều gì, và rồi có đức tin rằng bạn sẽ đạt được những gì bạn đang cố gắng. Và điều đó làm cho bạn kiên trì, điều gì đó mà bạn biết là có thật.

12 Đức tin dựa trên cách đó. Đức tin không dựa trên một huyền thoại và dựa trên điều gì đó mà, ồ, mà chỉ nói, “hãy đi làm điều này hay làm *điều kia*,” dựa trên những lời của người nào đó. Nhưng đức tin nhận nơi yên nghỉ Đòi đòi của nó trên Lời của Chúa, trên Lời Đức Chúa Trời, là Kinh Thánh.

13 Bây giờ chúng ta tin Kinh Thánh là Lời không thể sai lầm của Đức Chúa Trời. Chúng ta tin rằng Nó là sự mặc khải toàn bộ của Chúa Jêsus Christ; bày tỏ chính Ngài trong Cựu Ước, bởi các vị tiên tri; Đức Chúa Trời bày tỏ chính Ngài qua Con Ngài, Chúa Cứu Thế Jêsus, và ở trong Ngài cư ngụ sự trọn vẹn của bốn tánh Đức Chúa Trời, về mặt thể xác. Ngài đã bị đóng đinh vì tội lỗi của chúng ta; chết, chôn, sống lại ngày thứ ba, lên Trời, và trở lại đây lần nữa trong Danh của...Trong hình thức của Đức Thánh Linh, Đức Chúa Trời ngự...Một lần, Đức Chúa Trời ở trên chúng ta; trong Đấng Christ, Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta; bây giờ

Đức Chúa Trời ở trong chúng ta. Đó là Đức Chúa Trời đang làm việc theo cách của Ngài trở lại trong con người, để thờ phượng, được thờ phượng qua con người, quyền tự quyết của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời không làm gì ngoài việc một người là đại diện của Ngài, kẻ giúp đỡ của Ngài.

¹⁴ Và bây giờ con người đã có đức tin nơi Đức Chúa Trời, đã rất kiên trì trong những gì họ đang cố gắng làm. Và chúng ta quan sát con người của tất cả các khía cạnh của cuộc sống.

¹⁵ Chẳng hạn, George Washington, ở đây tại Valley Forge. Sau khi cầu nguyện suốt đêm trong tuyết, đến tận hông ông, ướt đẫm quanh eo của ông, và dòng sông đầy băng. Nhưng ông đã nắm bắt được một khả năng từ Đức Chúa Trời, ông đã nắm bắt được đức tin, rằng Đức Chúa Trời sẽ ban cho ông sự chiến thắng. Và dòng—dòng sông đã...không thể có quá nhiều băng trong đó, mặc dầu vậy. Hơn hai phần ba quân đội của ông thậm chí không có giày mang trên chân của họ. Chân họ được quấn trong những miếng vải vụn, đang đứng trong cái lạnh đó. Nhưng trong lòng ông cảm thấy rằng Đức Chúa Trời đã ban cho ông sự chiến thắng. Ông đã cầu nguyện qua đó. Ngày hôm sau, chúng ta biết, ba viên đạn súng hỏa mai xuyên qua áo khoác của ông mà không chạm vào ông. Và dòng sông không thể ngăn cản ông, viên đạn súng hỏa mai cũng không thể ngăn cản ông. Ông đã kiên trì, bởi vì ông đã cầu nguyện. Và ông có đức tin vào những gì ông đang làm, vào Đấng đang dẫn dắt ông, đó là Đức Chúa Trời.

¹⁶ Không có gì sẽ ngăn cản một người khi người đó—người đó kiên trì, khi người đó biết mình đang làm gì, và có đức tin vào những gì ông đang cố gắng đạt được.

¹⁷ Một trong những câu chuyện cổ nhất trong Kinh Thánh, một trong số đó, là Nô-ê. Nô-ê không phải là một người khác lạ. Ông là một người bình thường, có lẽ là một nông dân.

¹⁸ Và thế gian đã độc ác, như xảy ra ngày nay, đầy dẫy khoa học và con người vĩ đại. Họ đã sanh ra từ các con trai của Ca-in. Các con trai của Sét là những người chăn chiên, nông dân khiêm nhường. Nhưng các con trai của—của Ca-in là những người thông thái, những nhà xây dựng, và—và những nhà phát minh, và những nhà khoa học, thật thông minh, thật sùng đạo.

Và họ có hình thức tin kính riêng của họ, nhưng đang chối bỏ, như xảy ra ngày nay, quyền năng của Đức Chúa Trời.

19 Và Nô-ê là một người công bình trước Đức Chúa Trời, một ngày kia Đức Chúa Trời đã gặp ông trên cánh đồng và nói chuyện với ông, và bảo ông đóng một con tàu, bởi vì Ngài sẽ hủy diệt thế gian bằng nước.

20 Bây giờ điều đó hoàn toàn trái ngược với tất cả các phép đo khoa học của thời đó. Đấy, trời chưa bao giờ mưa. Ở đó—không có hơi ẩm trong không khí. Và Đức Chúa Trời đã tưới nước cho trái đất qua sự tưới tiêu, chảy qua trái đất, bằng những con suối. Và không có nước vì như vậy, không có nước trên bầu trời.

21 Khoa học thời đó có lẽ có nhiều khả năng hơn. Họ đã đạt được nhiều điều hơn họ—họ có thể giải thích ngày nay. Họ đã xây dựng những kim tự tháp ở Ai Cập, những tượng nhân sư. Họ có thể không bao giờ xây dựng điều đó lần nữa. Những hòn đá đó mà cao trên không trung, chúng ta không có gì để đặt nó lên đó, hay không có quyền năng nào để nhắc nó lên. Nhưng bằng cách nào đó họ đã có thể hoàn thành điều đó trong thời của Hê-nóc và Nô-ê, trước trận lụt. Và có lẽ họ đã bắn lên mặt trăng, và có thể đã có những phi hành gia, và vân vân. Chúng ta không biết.

22 Nhưng Chúa Jêsus đã phán, “Như đã xảy ra trong thời Nô-ê,” một nền văn minh thông minh vĩ đại như nó đã có lúc đó, “sự đến của Con Người cũng sẽ vậy.”

23 Và bây giờ có lẽ họ, trong nghiên cứu khoa học của họ, họ—họ đã tìm thấy thứ gì đó ở đó mà họ có thể tạo ra màu sắc mà sẽ tồn tại cho đến ngày nay, một loại thuốc nhuộm nào đó, mà sẽ không phai màu.

24 Và họ có thể ướp xác, làm xác ướp, trông khá tự nhiên; tuy nhiên ngày nay, sau bốn ngàn năm, chúng vẫn trông tự nhiên. Chúng ta không thể làm điều đó nếu chúng ta phải làm. Chúng ta không có gì để làm với nó. Chúng ta đã đánh mất nghệ thuật, nhiều nghệ thuật tuyệt vời mà họ đã có.

25 Không nghi ngờ gì họ đã có những công cụ mà sẽ chứng minh không có nước trong không khí. Và người này đến gần, trái ngược

với khoa học, và nói rằng, “Sẽ có nước từ trời xuống.”

26 Bây giờ, khoa học có thể lấy một dụng cụ và bắn lên không trung, và nói, “Hãy nhìn đây, Nô-ê, hãy đọc dụng cụ này. Nó cho biết trên khí áp kế này ở đây, cho dù có nước ở trên đó, hay không, và không có. Bây giờ ông nói nó ở trên đó, và tuy nhiên nghiên cứu khoa học cho thấy rằng nó không có ở đó.”

27 Điều đó không ngăn cản được Nô-ê. Ông đã kiên trì. Ông biết rằng Đức Chúa Trời đã phán, “Trời sẽ mưa,” và Đức Chúa Trời có thể cho mưa ở trên đó nếu Ngài phán vậy. Ngài sẽ làm điều đó, cho dù có điều nào ở đó hay không. Vì vậy ông đã kiên trì sau khi ông đã biết Lời của Chúa.

28 Và khi một người biết Lời và ý muốn của Đức Chúa Trời, anh em trở nên kiên trì. Anh em trở nên kiên trì. Cho dù khoa học nói gì đi nữa, “Ồ, họ không thể làm *điều này*, họ không thể làm *điều kia*,” anh em biết điều đó, dù sao đi nữa. Anh em đã bám giữ Điều gì đó, và Điều gì đó đã nắm giữ anh em. Anh em đang xoay quanh với nhau. Anh em, có điều gì đó về nó, mà anh em không thể giải thích nó. Cho dù khoa học nó dường như không đúng như thế nào, tuy nhiên có Điều gì đó trong nó nói với anh em rằng đó là Đức Chúa Trời, và không có gì sẽ ngăn cản nó.

29 Vì vậy chúng ta thấy rằng Nô-ê đã tiếp tục đóng tàu, cho dù có bao nhiêu bằng chứng khoa học đi nữa, “không phải vậy, và không có mưa.” Và ông đã tin điều đó dù sao đi nữa, bởi vì ông đã nghe Lời của Chúa.

30 Và đó là nơi đức tin được đặt nền tảng một cách trang trọng, CHÚA PHÁN NHƯ VẬY.

31 Môi-se, một người thông minh, vĩ đại khác đã được sống lại, được sinh ra trong thế gian vì một thành tựu nào đó của Đức Chúa Trời. Và ông đã cố gắng đáp ứng mục tiêu này bằng những hành động khoa học của mình. Chúng ta được lịch sử dạy và kể rằng ông là một nhà lãnh đạo quân sự vĩ đại, và cách duy nhất của ông để làm bất cứ điều gì, là, giết chết. Ông rất thông minh đến nỗi ông có thể dạy cho người Ê-díp-tô thông minh, khôn ngoan. Trong tất cả sự khôn ngoan của mình và tất cả những gì ông biết, tuy nhiên ông đã thất bại, đã thất bại thảm hại, để

đạt được những gì Đức Chúa Trời đã có trong tâm trí ông để làm. Và trong việc tìm thấy sự thất bại của mình, bằng cách giết chết người Ê-díp-tô và chôn giấu anh ta trong cát, và nghe lời quở trách từ người anh em của mình, hay câu hỏi, “Người sẽ giết chúng tôi như người đã làm với người Ê-díp-tô chăng?” Dựa trên điều này, Môi-se chạy vào đồng vắng, một tiên tri bỏ trốn.

³² Sau bốn mươi năm trong đồng vắng, Đức Chúa Trời đã dạy ông từ những việc thuộc về thể gian, thành tâm trí của Đức Chúa Trời; lấy tất cả bằng cấp tiến sĩ của mình, và mọi thứ, cách xa ông, cho đến khi Ngài có thể làm việc trong lòng ông.

³³ Khi Ngài đã chuẩn bị sẵn vật liệu, một ngày nọ trong khi ông đang chăn chiên ở phía sau sa mạc, một con đường quen thuộc cũ, ông tìm thấy một cây đang cháy.

³⁴ Môi-se, là một nhà khoa học, ông không bao giờ tiếp cận nó theo cách của một nhà khoa học. Nếu anh em để ý, nếu ông là một nhà khoa học, ông sẽ nói, “Bây giờ tôi sẽ lấy một ít lá từ cây đó, và đưa chúng xuống phòng thí nghiệm và tìm ra chúng đã được phun thuốc gì, lý do chúng cháy và không bị cháy.” Nếu ông đã làm điều đó, thì ông vẫn chưa sẵn sàng.

³⁵ Nhưng những gì ông đã làm, ông đến gần Nó và cởi giày ra, quỳ gối và bắt đầu nói chuyện với Nó, bởi vì ông biết Nó là siêu nhiên. Từ đó xuất hiện Lời của Chúa, phán rằng, “Ta đã nghe tiếng rên rỉ của dân Ta, và Ta nhớ Lời Ta. Ta đang sai người xuống để giải cứu họ.”

³⁶ Bây giờ đôi khi, trong đường lối của bốn phạm, Đức Chúa Trời kêu gọi người của Ngài làm những việc mà hoàn toàn lố bịch với tâm trí tự nhiên. Ngài khiến họ làm điều gì đó mà hoàn toàn trở thành trò cười. Chẳng hạn, điều gì sẽ xảy ra nếu Môi-se đã thất bại, như một thanh niên bốn mươi tuổi, một nhà quân sự; và ngai vàng, bàn chân của ông trên nó, tất cả các đạo quân của Ai Cập dưới sự điều khiển của ông? Và không làm điều đó, và ở đây ông đi xuống xứ Ê-díp-tô, sáng hôm sau, sau khi gặp Thiên sứ này trong bụi cây, không có gì trong tay ngoài một cây gậy cũ cong queo từ sa mạc, với vợ ông đang ngồi trên một con la, và Ghẹt-sôn ở trên hông bà, có lẽ, bộ râu trắng dài xuống ngang lưng ông. Ông đã tám mươi tuổi. Cái đầu hói của ông đang tỏa

sáng với mặt trời, và một cây gậy trong tay ông, mắt ông hướng lên bầu trời, và một nụ cười trên môi ông.

Người nào đó có thể đã nói, “Môi-se, ông đi đâu?”

Nói, “Tôi sẽ đi xuống Ê-díp-tô, để tiếp quản.”

37 Khi ông không thể làm điều đó với một đội quân, làm thế nào ông sẽ làm điều đó với một cây gậy cong queo? “Ồ, ông bạn, ông đã mất trí rồi. Ông—ông mất trí rồi.”

38 Đó là một cuộc xâm lược của một người. Nhưng sự việc của nó là, ông đã làm điều đó, bởi vì đó là Lời của Chúa. Và Môi-se đã cương quyết, cho dù điều đó có là gì đi nữa. Đức Chúa Trời đã ở cùng ông, và Ngài đáng giá hơn tất cả những sự khác biệt.

39 Ước gì những người nam và người nữ có thể chỉ nghĩ rằng tối nay, rằng Lời của Chúa là Lẽ thật! Không có gì khác. Tất cả cõi Đồi đồi đều dựa vào Lời. “Không một Lời,” Chúa Jêsus phán, “sẽ sai. Trời đất sẽ qua đi, nhưng Nó sẽ không.”

40 Môi-se đi xuống. Và ông đã rất kiên trì khi ông ném cây gậy của mình xuống, và nó biến thành một con rắn.

41 Rồi ông tìm thấy những kẻ giả mạo. Điều đó vẫn còn tồn tại dọc theo con đường của Đức Chúa Trời, người nào đó cố gắng giả mạo điều gì đó. Và những kẻ giả mạo đến để phò trương điều đó, ném những cây gậy của họ xuống.

42 Môi-se biết ông đã nói chuyện với Ai. Ông biết Đấng mà ông đã tin, và ông tin chắc rằng Ngài có thể giữ điều mà ông đã phó thác cho Ngài chống lại thời đại đó. Môi-se đứng im. Rồi con rắn của Môi-se ăn hết con rắn của các thuật sĩ.

43 Và chúng ta được dạy rằng điều tương tự đó sẽ lặp lại lần nữa, có thể không theo cách tương tự, nhưng nó sẽ lặp lại trong những ngày sau rốt. “Vì như Gian-nét và Giam-be chống lại Môi-se, họ cũng sẽ chống lại Lẽ thật thể ấy.”

44 Môi-se đã kiên trì, vì ông đã có một thành tựu, với CHÚA PHÁN NHƯ VẬY đằng sau nó, “Ta sẽ ở cùng người.”

45 Đa-vít, đứng trước Sau-lơ, ngày nọ. Và ông nghe tiếng Gô-li-át đi ra trên đồi, một người khổng lồ có những ngón tay dài ba mươi lăm cen-ti-mét. Và một cây giáo lớn trong tay ông, cỡ cây

kim của người thợ dệt, có lẽ sáu hay bảy mét, ngọn giáo lớn trên đầu của nó, hoặc, chớp nhọn, bằng đồng. Cứ tưởng tượng cái đầu của người đó sẽ như thế nào, nó có kích thước bằng một cái bồn tắm, với một cái mũ sắt lớn dày năm xăng-ti-mét trên đỉnh của nó, và bằng đồng, tất cả được bao phủ. Và hắn đang thách thức các đạo quân của Đức Chúa Trời! Và hắn đã nói điều đó trước sự chứng kiến của Đa-vít.

⁴⁶ Và Đa-vít là một người đàn ông nhỏ bé, hồng hào, người nhỏ bé, có lẽ lưng khòm. Kinh Thánh nói rằng ông “hồng hào,” một người nhỏ bé. Không hề có sự huấn luyện trong—trong việc đấu tay đôi, với những ngọn giáo và các thứ. Nhưng ông đang giữ những con chiên ở phía sau sa mạc, và một con sư tử đi vào và bắt một trong những con chiên của ông, và ông đuổi theo và bắn chết nó bằng một cái trình ném đá. Chúng ta thấy một con gấu đã bị, đã cố gắng giống như vậy, và Đa-vít đã thắng nó.

⁴⁷ Và rồi Đa-vít nói, “Các anh sẽ đứng và để cho người Phi-li-tin không cắt bì đó thách thức các đội quân của Đức Chúa Trời hằng sống chẳng?” Ông đã làm cho anh em mình xấu hổ; trong khi họ nói rằng ông là kẻ hư hỏng, ông đã đi ra để xem trận chiến. Tuy nhiên có Điều gì đó trong Đa-vít, mà ông biết rằng ông còn hơn là một người chinh phục. Vì vậy ông nói, “Nếu các anh sợ đánh nhau với hắn, tôi sẽ đi đánh hắn.”

⁴⁸ Sau-ơ, điều này đến với viên tướng, Sau-ơ, và vua đã mặc áo giáp của mình cho ông, và nó không vừa vặn với ông. Ông nhận ra rằng áo vest giáo hội của ông ta không phù hợp với một người của Đức Chúa Trời. Và điều đó đã không hợp. Ông không biết phải làm gì. “Điều này, tôi chưa bao giờ chứng minh điều này. Tôi không biết gì về những điều này, Cử nhân Văn chương, và vân vân. Hãy lấy cái đó ra khỏi tôi và để tôi đi theo cách mà Đức Chúa Trời ban cho tôi. Hãy để tôi đi với một cái trình ném đá.”

⁴⁹ “Ồ,” họ nói, “hắn là một chiến binh từ thời trẻ, còn người chẳng là gì ngoài một người non trẻ.”

⁵⁰ Ông nói, “Tôi còn hơn cả một đối thủ xứng tầm với hắn. Hãy để tôi đi.” Và cho dù người khổng lồ trông to lớn như thế nào, và nó dường như không thật thế nào, Đa-vít đã nhất quyết rằng

người Phi-li-tin không chịu cắt bì kia sẽ không đánh bại quân đội của Đức Chúa Trời hằng sống mà ông đại diện.

⁵¹ Ô, ước gì chúng ta có nhiều Đa-vít hơn trong đội quân này, nếu chúng ta có nhiều người hơn mà sẽ đứng vững và kiên trì, kiên trì trong Đức tin mà đã từng được giao cho các thánh đồ!

⁵² Sam-sôn, một người khác rất kiên trì. Ông được sinh ra là người Na-xi-rê.

⁵³ Một người *Na-xi-rê* có nghĩa là “được biệt riêng cho Lời.” Thật là một điều tốt đẹp tối nay nếu tất cả Cơ-đốc nhân sẽ là những người *Na-xi-rê* cho Chúa; không biệt riêng với những tín điều, nhưng với Lời. Đấng Christ là Lời đó. Được biệt riêng với Lời!

⁵⁴ Ông có bảy lọn tóc dài xuống lưng, mà đó là dấu hiệu rằng ông đã được biệt riêng.

⁵⁵ Và rồi một ngày nọ ông được gặp ở trên—những cánh đồng, không có bất cứ thứ gì trong tay để chiến đấu với một ngàn người Phi-li-tin. Những người Phi-li-tin đó là con người giống như một bức tường bằng đồng; những chiếc mũ sắt to lớn trên đầu họ, những chiếc áo giáp lớn phía trước họ, và những cái khiên, những chiếc áo khoác, và vân vân, ở trên, để né tránh bất cứ viên đạn nào; có lẽ chiếc mũ sắt dày một tấc, trên đầu họ.

⁵⁶ Sam-sôn không có gì cả, nhưng ông vẫn có thể cảm thấy rằng lời hứa mà Đức Chúa Trời đã hứa với ông vẫn còn lơ lửng trên đầu ông. Nói cách khác, ông vẫn có thể cảm nhận được sự xúc dầu. Ông biết rằng Đức Chúa Trời đang ở cùng ông, vì ông cảm thấy những lọn tóc buông xuống quanh vai ông. Ông chộp lấy những gì có trong ông...có thể tìm thấy, và đó là một cái xương hàm của một con la. Và ông đã đứng với cái đó trong tay mình, và quả quyết rằng nó không phải là xương hàm hay cánh tay của chính ông, nhưng đó sẽ là quyền năng của Chúa. Và quyền năng của Chúa đến trên ông, và ông đã đánh, bằng xương hàm đó, một ngàn người Phi-li-tin.

⁵⁷ Ông đã làm điều đó như thế nào? Cái xương hàm già nua, mỏng manh, yếu đuối sa mạc đó, anh em sẽ va nó vào một tảng đá, nó sẽ bay thành từng mảnh; và trên những mũ sắt đội trên những người Phi-li-tin kia, mà đã rủ xuống, và những tấm vải

lớn dán lên ở hai bên khi nó trải dài trên vai, dày mỗi tấc, và bằng đồng. Ông đã đứng với cái xương hàm này và đánh gục một ngàn người. Có lời nói, “Thánh Linh của Chúa đã đến trên người.” Ông đã kiên trì.

⁵⁸ Một ngày nọ, một con sư tử chạy theo ông và ông không có gì trong tay. Nhưng Thánh Linh của Chúa đã đến trên ông, những lọn tóc của ông vẫn còn trên vai ông, ông đã dùng tay mình để đánh con sư tử. Ông rất kiên trì, bởi vì ông biết rằng lời hứa của Đức Chúa Trời ở với ông. Ông đã có thể đạt được bất cứ điều gì, vì lời hứa của Đức Chúa Trời ở cùng ông, để giải cứu.

⁵⁹ Giảng rất tin chắc! Giảng Báp-tít, khi ông được sinh ra, ông đã biết mình là người, sau khi ông đủ lớn để hiểu, khoảng chín tuổi. Cha ông là một thầy tế lễ. Thông thường họ đi theo dòng dõi của người cha. Nhưng ông không đi xuống các trường học và thần học viện, vì ông biết công việc của mình là quá quan trọng. Ông được thông báo về Đấng Mê-si. Chúng ta biết rằng Thiên sứ đã nói vậy.

⁶⁰ Ông biết rằng ông được đại diện trong Kinh Thánh, “Tiếng của một người kêu trong đồng vắng, ‘Hãy dọn đường cho Chúa!’” Ông cũng biết rằng Ma-la-chi, bốn trăm năm trước, đã nói, “Này, Ta sai sứ giả Ta đến trước mặt Ta.” Sau khi đi vào đồng vắng, nơi mà, ông đã nhận được trường học của mình từ Đức Chúa Trời, không phải từ thần học viện nào đó như cha ông.

⁶¹ Nhưng ông có một công tác quan trọng. Ông phải thông báo về Đấng Mê-si, và ông phải biết loại dấu hiệu gì sẽ đi theo Đấng Mê-si. Rồi ông để ý, một ngày kia, ông đang đứng, giảng cho dân sự, ông nói, “Có một Đấng đang đứng giữa các ngươi bây giờ, Đấng mà các ngươi không biết, ta không xứng đáng cởi giày của Người, Ngài sẽ làm phép báp-têm cho các ngươi bằng Đức Thánh Linh và Lửa.” Ông rất quả quyết về địa vị của mình, ông rất rõ ràng về chức vụ của mình, cho đến khi ông nói, “Ngài đang đứng ở đâu đó bây giờ, giữa các ngươi!” Ông không sợ nói điều đó trước mặt những người Pha-ri-si và Sa-đu-sê, và—và những người lính, và bất cứ điều gì nữa. Một số người trong họ đã trông đợi Ngài trong hàng ngàn năm, nhưng ông nói, “Ngài đang đứng giữa các

người.” Không ai có thể lấy điều đó ra khỏi ông. Ông đã kiên trì. Ông đã kiên trì đối mặt với tất cả. Vâng.

⁶² Người đàn bà Hy Lạp nhỏ bé này, không nghi ngờ gì, đã nghe về Ngài, đã nghe về Chúa Jêsus, sự phục hưng vĩ đại. Một Tiên Tri trẻ tuổi đến từ xứ Ga-li-lê, từ Na-xa-rét, và đang tỏ ra những dấu kỳ phép lạ. Bà đã nghe về Ngài, và, “đức tin đến bởi sự nghe.” Người đàn bà Sy-rô-phê-ni-xi này, là người Hy Lạp. Đức tin tìm thấy những nguồn mà những người khác không thấy. Khi bà nghe, bà đã tin. Bà có thể đã nghe về một cô gái hàng xóm được chữa lành chứng động kinh, mà đứa trẻ đã có, và họ có thể đã nghe nói về bệnh động kinh này được chữa lành. Vì vậy con gái bà cần được chữa lành, và bà đã nghe Chúa Jêsus có thể làm điều đó.

⁶³ Vì, Ngài là Lời Đức Chúa Trời đã trở nên xác thịt! Thánh Giảng 1, “Ban đầu có Lời, và Lời ở cùng Đức Chúa Trời, và Lời là Đức Chúa Trời. Và Lời đã trở nên xác thịt và ở giữa chúng ta. Hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi!” Ngài đã ở đó để bày tỏ những lời hứa của Đức Chúa Trời cho thời đại của Ngài.

⁶⁴ Ngài ở đây tối nay để chứng thực và bày tỏ mọi lời hứa mà Đức Chúa Trời đã hứa dành cho thời đại này. Ngài ở đây để làm điều đó. Ngài đã ở trong thời của các đấng tiên tri. Ngài đã ở trong Môi-se, Ngài đã ở trong Đa-vít, Ngài đã ở trong Ê-li, Ngài đã ở trong những người còn lại của họ, để bày tỏ lời hứa của Đức Chúa Trời về thời đại đó. Đức Chúa Trời phân bố Lời Ngài cho mỗi thời đại, và Ngài sai đến một tiên tri, và Lời đi đến với đấng tiên tri và giải quyết nó, và đó chính xác là những gì Ngài đã làm qua mọi thời đại. Và Ngài là Đức Chúa Trời, và không thay đổi. Chúa Jêsus Christ là Đấng Tiên Tri tối nay đứng giữa chúng ta. Ngài là Đấng ở đây trong hình thức của Đức Thánh Linh, Đấng biết mọi sự, và có thể bày tỏ bất cứ điều gì mà Ngài muốn làm.

⁶⁵ Bà tin điều này, cho dù mọi người không tin nó thế nào đi nữa.

⁶⁶ Đức tin tìm thấy một nguồn mà những người khác không biết gì về nó. Khi một người có đức tin nơi Đức Chúa Trời, người đó nắm giữ điều gì đó mà người ấy không thể giải thích nó. Đó

là điều gì đó mà người đó nắm giữ. Người đó không thể đẩy nó, hay xô đẩy nó, hay kéo nó đi. Nó nhận lấy Ngài. Đó là cách đức tin có, khi một người thực sự có đức tin nơi Đức Chúa Trời, nó tìm thấy nguồn mà những người khác không thấy.

67 Lời Ngài là một thanh gươm. Kinh Thánh đã nói vậy. Anh em muốn tham khảo điều đó, đó là—đó là Hê-bơ-rơ 4:12, như tôi đã viết ra. Kinh Thánh nói, “Lời của Đức Chúa Trời sắc hơn gươm hai lưỡi.” Thanh gươm này phải được giữ bởi bàn tay đức tin. Một bàn tay thần học sẽ không làm điều đó. Nó phải có bàn tay của đức tin, được huấn luyện trong những điều thuộc linh, mà biết Đức Chúa Trời.

68 Một lần nữa, có thể, như tôi có thể nói điều này. Làm thế nào anh em tin rằng Chúa Jêsus đã nhìn vào cử tọa và nhận biết ý tưởng của họ? Bởi vì Ngài là Lời. Chúng ta hãy trích dẫn phần còn lại của Lời ở đây, “Sắc hơn gươm hai lưỡi, một Đấng Phân Biệt những ý tưởng và ý định trong lòng.” Ngài là Lời. Đó là lý do Ngài có thể phân biệt những ý tưởng trong lòng họ.

69 Tối hôm qua, như chúng ta đã lấy, “như đã xảy ra trong thời Sô-đôm,” cho thấy Người đang đứng đó, ăn thịt con bê, uống sữa bò, ăn bơ và bánh mì; đang đứng đó ăn, với quần áo mặc trên người giống như anh em và tôi, quay lưng Ngài lại với trại, và nhận biết Sa-ra đang nghĩ về điều gì trong trại. Không lạ gì Áp-ra-ham đã gọi Ngài là Ê-lô-him, “Đấng Đầy đủ Mọi sự, Đấng Tự Hữu,” *Ê-lô-him*.

70 Chúa Jêsus phán, “Như việc đã xảy ra trong thời Sô-đôm, thì sự trở lại của Con Người cũng sẽ như vậy.” Nó sẽ giống như vậy. “Trong những ngày,” anh em có để ý, “tại Sô-đôm ở đó” không? Nó nói trong Lu-ca 17:15, nó nói rằng, “Vào thời Sô-đôm, cũng sẽ xảy ra trong sự đến của Con Người, khi Con Người đang được bày tỏ.” Trong những ngày mà Con Người được bày tỏ giống như Ngài đã ở tại Sô-đôm, điều tương tự sẽ xảy ra.

71 Chúng ta thấy ngọn lửa đã sẵn sàng, các quốc gia đã sẵn sàng, những nhà truyền giáo đã đi đến chỗ của họ, và mọi ân tứ được sắp đặt theo thứ tự. Không ngạc nhiên khi chúng ta nên bền bỉ! Không ngạc nhiên khi chúng ta nên kiên trì! Chúng ta có một mục tiêu để đạt được cho Đức Chúa Trời, đó là, gọi ra Nàng Dâu

của Chúa Jêsus Christ khỏi mọi giáo phái, khỏi mọi người, một dân được phân rẽ cho Đức Chúa Trời.

⁷² Người Hy Lạp này đã nghe những lời này. Bà đã tin điều đó. Bà đã có nhiều trở ngại, nhưng đức tin của bà không có gì cả. Đức tin không biết ngăn trở. Đức tin của bà không có sự ngăn trở nào. Bà đã có, nhưng đức tin của bà không có. Anh em có thể có những trở ngại, nhưng, nếu anh em có đức tin, nó không biết sự thất bại. Nó xác thực. Chúng ta hãy nhìn vào một số trở ngại của nó, chỉ trong chốc lát.

⁷³ Một số người trong họ có thể đã nói, “Hãy nhớ, bà thuộc chủng tộc khác. Bà là người Hy Lạp, dân tộc Sy-rô-phi-ni-xi. Ngài là người Do Thái.” Nói cách khác, ngày hôm nay anh em sẽ nói, “Giáo phái của anh không có sự phục hưng này.” Không có gì quan trọng, giáo phái của anh em, cho dù có hay không. Người đàn bà đó không quan tâm đó là giáo phái của ai. Bà là một con người đã được tạo ra bởi Đức Chúa Trời, và bà có một nhu cầu, và bà có đức tin và bà sẽ có được điều đó. Cho dù giáo phái của bà đang hợp tác hay không, không có gì khác biệt. Bà đã bắt đầu.

⁷⁴ Bà có thể đã có một nhà phê bình khác mà có thể đã gặp bà ấy, và nói, “Ồ, những ngày của phép lạ đã qua rồi. Chúng ta không còn phép lạ nữa.” Đó có thể là một người Do Thái, sau khi bà đã vào, bà đã ở trong đất nước này nơi Chúa Jêsus đã ở, băng qua xứ Ga-li-lê. “Những ngày phép lạ đã qua. Không có chuyện như vậy.” Bà vẫn kiên trì. Bà là người kiên trì. Rào cản giáo phái đã không ngăn cản được bà, bất cứ người nào trong họ cũng không tin những ngày phép lạ đã qua. Bà biết khác hẳn. Điều đầu tiên, bà có điều gì đó bên trong bà, mà bảo rằng bà sẽ có được những gì bà cầu xin.

⁷⁵Ồ, hỡi dân sự, tối nay, nếu anh chị em chỉ có thể giữ điều đó trong lòng, rằng Đức Chúa Trời ở đây để ban cho anh chị em sự ao ước của lòng mình! Nếu anh chị em đáp ứng những điều kiện của Ngài, không gì có thể đứng được.

⁷⁶ Có thể có một nhóm phụ nữ đến với bà, và nói, “Nhìn kìa, Chị Lydia,” hay tên của bà có thể là gì, “chị có hiểu rằng chồng chị sẽ bỏ chị nếu chị làm điều này không?” Không nghi ngờ gì ngoài việc bà yêu thương chồng mình, nhưng bà không thể nguyên rủa

hay chúc phước cho Điều mà ở trong bà. Điều gì đó đang nói, con gái bà sắp chết vì bệnh động kinh và bà phải đến với Chúa Jêsus, và, khi bà đến đó, điều gì đó sẽ xảy ra, có chồng hay không có chồng.

77 Một số người trong họ có thể đã nói, “Ồ, bà sẽ làm gì với đứa trẻ đau ốm này nếu việc đó không thành công?” Nhưng bà biết nó sẽ không thất bại. Điều gì đó đã ở trong bà ấy, điều đó nói với bà rằng nó không thể sai. Nếu Ngài đã từng là Đức Chúa Trời, Ngài vẫn là Đức Chúa Trời. Điều đó không thể sai. Do đó, bà vẫn kiên trì.

78 Thế thì một số người trong họ có thể đã nói, “Giới người mà bà thuộc về, trong xã hội, sẽ cười nhạo bà.” Cười hay không cười, không có gì khác biệt. Điều gì đó đã ở bên trong bà ấy! Bà vẫn kiên trì.

79 Một số người trong họ có thể đã nói, “Bà sẽ bị đuổi ra khỏi giáo hội của mình.” Bị đuổi ra hay không bị đuổi, bà đang trên đường đi của mình, điều gì đó đang kéo bà đến với Chúa Jêsus! Không có gì cản đường bà, không có trở ngại nào. Bà là người kiên trì. Không có gì cản đường bà.

Cuối cùng bà đã đến nơi Ngài ở.

80 Nhiều người nghĩ, “Chỉ vì anh em đến được nơi Ngài ở, tất cả đều chấm dứt.” Điều đó sai. Ngài có thể đến đây trong tòa nhà này tối nay và tỏ cho thấy chính Ngài sống động, sau hai ngàn năm, bởi những điều mà Ngài đã hứa làm trong thời đại này. Ngài đã làm tối hôm qua. Ngài làm mỗi đêm. Ngài làm ở mọi nơi. Ngài chứng minh rằng Ngài vẫn sống. Và anh em có thể ở trong sự Hiện diện của Ngài, nhưng không phải thế. Không, thưa quý vị. Đôi khi bạn gặp khó khăn khi bạn đến trong sự Hiện diện của Ngài. Bà ấy đã vậy.

81 Khi bà đến, Chúa Jêsus phán rằng, Ngài đã “không được sai đến” với chủng tộc của bà. Chính Đấng mà bà tin vào, đã từ chối bà. Đây là một bài học. Chính Đấng mà... Bà đã đi qua tất cả những cửa ải này, cửa buồn rầu và thất vọng, và mọi thứ, để đến đó, bởi Điều gì đó đang rung động bên trong bà, bảo bà đi; khi bà đến đó với Ngài, Ngài đã từ chối bà, thẳng thừng. Và bên

cạnh đó, Ngài phán dòng dõi của bà chẳng là gì ngoài một bầy chó. “Không nên cho Ta lấy bánh của con cái mà cho các người những con chó ăn.”

⁸² Điều gì sẽ xảy ra nếu Ngài đã gọi những—những người Ngũ Tuần, “những con chó”? Chao ôi, tôi không biết điều gì sẽ xảy ra. Điều gì sẽ xảy ra nếu Ngài phán, “Những con chó Giám Lý, những con chó Báp-tít”? Ý kiến của tôi, quay trở lại và nói với mục sư rằng ông đã đúng, không có gì với Gã này. Nhưng nếu các bạn đã nắm giữ, và điều gì đó đã nắm giữ các bạn, nó sẽ khác hẳn.

⁸³ “Ta không được sai đến với các người chủng tộc chó. Không nên cho Ta lấy bánh của con cái và cho các người. Ta không được sai đến với các người. Sự phục hưng của người thì không, công ty của người không tài trợ cho điều này, và Ta không được sai đến với người. Và Ta không nên mất thời gian của Ta trên các người, khi các người chẳng là gì ngoài những con chó. Và tại sao Ta phải lãng phí thời gian của Ta cho các người?” Thật là một sự thất vọng đối với một người đàn bà mà không có đức tin, mà đã không được xác định! Ô, ước gì hội thánh có thể chỉ nhìn thấy điều đó! Nhưng bà vẫn bám lấy.

⁸⁴ Nó không phải là một—một thực vật nhà kính phải được chăm sóc, một trong những loại này anh em phải phun thuốc khắp nơi, anh em biết đấy, và giữ những con bọ tránh xa khỏi nó. Một cây khỏe mạnh tốt, anh em không phải phun thuốc cho nó. Một cây khỏe mạnh tốt tươi, một con bọ không thể đến với nó, nó đầy sức khỏe.

⁸⁵ Và một đức tin tốt lành được tái sinh nơi Đức Chúa Trời, một đức tin Đức Thánh Linh chân chính thực sự, không có gì sẽ bác bỏ nó. Nó không thể làm điều đó. Nó bèn bỉ. Nó sẽ đến mục tiêu mà Đức Chúa Trời đã hứa với nó. Không có gì sẽ bác bỏ nó. Nó đang diễn ra dù sao đi nữa. Vâng, bà ấy không phải là giống lai.

⁸⁶ Ngày nay, mọi thứ chúng ta có là sự lai tạp. Anh em nói về ngô lai, tôi thấy điều đó trên những tấm biển ở đây. Nó không tốt. Nó đang giết người. Hãy xem tạp chí *Reader's Digest*, nói, “Nếu phụ nữ cứ ăn nó, điều gì sẽ xảy ra, họ sẽ không có con nữa, trong hai mươi năm nữa. Họ sẽ không thể sinh ra con cái của họ.” Nó đang phá vỡ điều đó, cho đến khi bệnh ung thư đã nắm giữ. Ô,

mọi thứ, toàn bộ sự việc đều bị sâu ăn. Điều đó chắc chắn đánh gục khoa học, về sự tiến hóa, ra ngoài.

⁸⁷ Chúa Jêsus đã phán, Đức Chúa Trời đã phán, lúc ban đầu, “Hãy để cho mọi hạt giống của nó sanh ra.” Anh em lấy ngô lai giống, và lai giống nó, và trồng nó; trồng cùng hạt giống đó vào năm tới, anh em không có gì cả. Anh em có một hạt giống trông đẹp hơn, nhưng anh em không có gì cả. Họ đã lai tạp mọi thứ, trên thế giới.

⁸⁸ Anh em lấy một con la; và, hoặc lấy một—một con chó đực và lai giống với một con ngựa cái, anh em có một con la, nhưng con la đó không thể tự sinh sản lại. Nó là kẻ ngu dốt nhất trên trái đất. Tôi đã đuổi chúng, suốt cuộc đời tôi ở đây, anh em sẽ... nó sẽ chờ đợi cho đến phút hấp hối cuối cùng, để đá anh em. Nó không biết gì cả. Anh em không thể dạy nó điều gì.

⁸⁹ Anh em nói chuyện với nó, nó thật giống như nhiều người được gọi là Cơ-đốc nhân với đôi tai lòi ra, “Hô? Hô?” Họ thậm chí không...Kêu be be, và không biết họ đang khoe khoang về điều gì. “Những ngày phép lạ đã qua. Không có chuyện chữa lành như vậy.” Nhưng anh em nhận lấy một điều tốt đẹp...Nó không biết mình đến từ đâu. Nó không biết bố hay mẹ là ai.

⁹⁰ Nhưng một con ngựa thuần chủng chân chính biết cha mình là ai, mẹ mình là ai, ông nội mình là ai, ông cố, cố-cố-cố-cố-, từ đầu đến cuối. Nó biết nó đến từ đâu.

⁹¹ Một Cơ-đốc nhân được tái sinh chân chính cũng biết mình đến từ đâu. Nguồn gốc của người đó không phải với John Wesley, Luther, hay người nào khác. Nó bắt đầu vào Ngày Lễ Ngũ tuần, khi Chính Đức Chúa Trời đến giữa dân sự Ngài. Và Ngài là Lời được bày tỏ. Anh em có thể nói với người ấy Lời, và người ấy sẽ nói, “A-men!”

⁹² Người khác nói, “Tôi không biết về Điều đó.” Thấy con lừa đó không, con lai? Đấy, nó không biết nó đang đi đâu, nó không biết mình đến từ đâu. Nó ở trong một tình trạng kinh khủng.

⁹³ Người đàn bà đó không phải là kiểu người đó. Bà không phải là cây lai giống. Bà ấy đã nắm giữ điều gì đó. Anh chị em không phải chăm sóc nó và xịt thuốc cho nó, và nói, “Bây giờ, em yêu

quý, làm ơn, bây giờ hãy để anh xin em. Em nên đi xuống.” Không, thưa quý vị. Không ai cả. Mọi thứ đều cố gắng cản trở bà ấy.

⁹⁴ Một Cơ-đốc nhân thực sự chiến đấu cho địa vị của mình. Người đó phải đứng một mình, anh ta và Đức Chúa Trời, và anh ta chiến đấu từng tấc đất, vì vậy anh em không phải chăm sóc họ.

⁹⁵ Đó là vấn đề với giáo hội Ngũ Tuần ngày nay, chúng ta có những em bé Ngũ Tuần mà chỉ được rảy nước và phun với *điều này* và *điều kia*, và *điều nọ*, cho đến khi nó chạy ra thành một đám lai giống. Những gì chúng ta cần ngày nay là một sự làm sạch nhà cửa, từ bực giảng đến người—người bảo vệ, và bắt đầu lại, và có được đức tin chân thật nào đó được sanh ra trong dân sự. Vâng.

⁹⁶ Không, bà không phải là một người lai giống, như cái gọi là mùa gặt tén đồ ngày nay. Bà đã làm gì? Bà đã thừa nhận Ngài là đúng, là Lời.

⁹⁷ Và đức tin luôn luôn thừa nhận Lời là đúng. A-men. Nếu đức tin của anh em không chấm dứt mọi Lời của Lời Đức Chúa Trời, với một *a-men*, thì có điều gì đó sai trật với kinh nghiệm của anh em. Kinh Thánh nói, “Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.” Nếu không nói *a-men* với điều đó, thì có điều gì đó sai trật. Chúa Jêsus phán, “Các công việc Ta làm các người cũng sẽ làm.” Nếu không nói *a-men* với điều đó, thì có điều gì đó sai trật. Nếu không ngắt lời mọi Lời của lời hứa của Đức Chúa Trời, với một *a-men*, thì có điều gì đó sai trật.

⁹⁸ Bà đã thừa nhận rằng Ngài đúng. Bà thừa nhận mình không là gì ngoài một con chó. Nhưng bà đã chạy theo những mảnh vụn.

⁹⁹ Chắc hẳn không phải là chúng ta. Ồ, không. Chúng ta phải được bố trí ngồi trên một chỗ ngồi, và, “Nếu họ không chăm sóc tôi đêm đầu tiên, tôi sẽ không trở lại vào tối hôm sau.”

¹⁰⁰ Bây giờ, hãy xem, ồ, bà thật khác hẳn. Bị đẩy lui, và bị cự tuyệt, đẩy ra, đưa ra bên ngoài, bất cứ điều gì, bà đã kiên quyết. Bà đã bền bỉ, kiên trì. Điều gì đó bên trong bà, đã nói với bà rằng

bà sẽ có được nó bất kể bà phải chờ đợi bao lâu, những gì bà đã phải trải qua. Bà cũng sẽ có được điều đó dần dần sao chăng nữa. Bà đã tìm kiếm những mảnh vụn. Bà không muốn có một bữa ăn tối đầy đủ các món. Bà nói, “Những con chó ăn những miếng bánh vụn dưới bàn của chủ.”

101 Đó là cách để làm điều đó. Đừng chiếm vị trí cao; hãy ngồi ghé sau. Đừng làm...Chỉ là người tầm thường. Con đường đi lên là con đường đi xuống, luôn luôn. “Kẻ nào tự hạ mình xuống sẽ được tôn cao. Kẻ nào tự tôn mình lên sẽ bị hạ xuống.” Con đường đi lên là con đường đi xuống, luôn luôn.

102 Nên nhớ, bà chưa bao giờ thấy một phép lạ. Bà là dân Ngoại, nhưng bà có đức tin.

103 Bà giống như gái điếm, Ra-háp. Bà nói với các thám tử...Bà đã không nói, “Hãy đợi cho đến khi tôi thấy cách mà Giô-suê chải tóc thế nào. Điều gì, tất cả các tướng của anh em trông như thế nào? Hay họ sử dụng loại gươm gì? Họ có những dụng cụ gì? Loại chiến tranh gì?” Bà nói, “Tôi đã nghe rằng Đức Chúa Trời ở cùng ông. Điều đó khá tốt cho tôi. Tôi muốn sự thương xót.” Bà đã tin.

“Đức tin đến bởi việc nghe, và nghe Lời Đức Chúa Trời.”

104 Hãy xem, “Vì câu nói này, vì câu nói này,” Chúa Jêsus phán, bởi vì bà đã kiên trì, và đang đến.

105 Bây giờ, lúc đầu, bà gọi Ngài là, “Con vua Đa-vít.” Bây giờ nếu...Bà đã có, như một dân Ngoại, không có tuyên bố nào về Ngài như Con vua Đa-vít. Nhưng khi bà nói, “Lạy Chúa,” Ngài là Chúa của bà, nhưng không phải Con vua Đa-vít, với điều đó.

106 Bà đã có cách tiếp cận đúng đắn với sự ban cho của Đức Chúa Trời. Và đó là cách duy nhất để từng nhận được bất cứ điều gì, là đến cách tiếp cận đúng đắn. Bà là dân Ngoại đầu tiên mà một phép lạ đã từng được thực hiện. Đức tin thừa nhận Lời là đúng, nó khiêm nhường và tôn kính. Và ngày nay cũng vậy, sẵn sàng tham gia bất cứ phần nào, bất cứ nơi nào, “cứ để tôi đến đó.”

107 Anh em có bao giờ để ý Ma-thê, trong sự Hiện diện của Chúa Jêsus, đang kiên trì không? Ma-thê, khi bà đi ra, mặc dù bà có một người anh yêu mến Ngài, mặc dù bà đã mở cửa nhà mình và rời khỏi hội thánh, và vân vân, và La-xa-rơ và Ngài là bạn

bè; và La-xa-rơ đã chết, trong mồ mả, và đã ở trong đó được bốn ngày, đã thối rữa rồi. Cái mũi của ông đã sụp xuống, xương thịt của ông chảy ra. Ông đã chết.

¹⁰⁸ Tôi đang nói chuyện với một phụ nữ thuộc về đức tin khác mà không tin rằng Ngài không hơn là một tiên tri hay một người tốt.

¹⁰⁹ Tôi sẽ thừa nhận Ngài là một tiên tri. Nhưng, Ngài còn hơn cả một đấng tiên tri, Ngài là Đức Chúa Trời của các đấng tiên tri. Ngài là tất cả các đấng tiên tri đã có, đã ở trong Ngài, cộng với Đức Chúa Trời, và tất cả cùng nhau trở nên Ngài.

¹¹⁰ Chúng tôi đang đi xuống, một đêm nọ, bà ấy nói, “Ước gì tôi chứng minh cho ông thấy, thưa Ông Branham!” Nói, “Tôi vừa mới thấy một lỗi với Sứ điệp của ông.”

Tôi nói, “Tôi hy vọng Chúa thấy, chỉ có một lỗi lầm, tìm thấy với tôi.”

¹¹¹ Nói, “Ông khoe khoang quá nhiều về Chúa Jêsus.” Nói, “Ông—ông làm cho Ngài là Đức Chúa Trời.”

¹¹² Tôi nói, “Ngài là Đức Chúa Trời. Nếu Ngài không phải là Đức Chúa Trời, thì Ngài là kẻ lừa dối vĩ đại nhất mà thế gian từng có.”

Bà nói, “Ông làm cho Ngài là Thần thánh.”

Tôi nói, “Ngài là Thần thánh.”

“Ồ,” nói, “Ngài là—Ngài là một người tốt.”

¹¹³ Tôi nói, “Ngài còn hơn cả một người tốt. Ngài là Đức Chúa Trời. Ngài là Thần thánh.”

Nói, “Tôi sẽ chứng minh cho ông, bằng chính Kinh Thánh của ông, Ngài không phải là Thần thánh.”

Tôi nói, “Làm sao chị có thể làm điều đó?”

¹¹⁴ Bà nói, “Trong Thánh Giảng, chương thứ 11, khi Chúa Jêsus đi đến mồ mả, để khiến La-xa-rơ sống lại, Kinh Thánh nói, ‘Ngài đã khóc.’”

Và tôi nói, “Đó là lời Kinh Thánh của chị à?” Tôi đã nói...

“Vâng.”

Tôi nói, “Chị không...”

Nói, “Làm sao Ngài có thể khóc và là Thần thánh?”

115 Tôi nói, “Ngài vừa là con người vừa là Đức Chúa Trời. Đó là một con người đang khóc, chắc chắn. Tôi sẽ thừa nhận đó là một con người đang khóc. Nhưng khi Ngài đứng bên cạnh ngôi mộ, vươn thẳng thân thể yếu đuối nhỏ bé của Ngài lên, và phán, ‘Hỡi La-xa-rơ, hãy ra,’ và một người đã chết, bốn ngày, đã đứng trên đôi chân của mình và sống lại, điều đó còn hơn cả một con người.” Vâng, thưa quý vị.

116 Sự thối rữa đã biết chủ của nó. Linh hồn đã biết Đấng Tạo Hóa của nó. Và ông đã có cuộc hành trình bốn ngày ở đâu đó; Tôi không biết, các bạn cũng vậy. Nhưng, dù sao đi nữa, khi Ngài phán, ông bước ra. A-men. Đó còn hơn là một con người.

117 Ngài là một con người khi Ngài xuống núi, đêm đó, sau khi Ngài đến, bị đói; đi xuống nhìn trên cây, để tìm thứ gì đó để ăn, nhìn vào một cây, khi Ngài rửa sả cây mà không có trái. Ngài là một con người khi Ngài đói. Nhưng khi Ngài lấy năm cái bánh và hai con cá, và nuôi năm ngàn người, lấy bảy giỏ đầy những mảnh vụn còn lại, điều đó còn hơn cả một con người. Chính là điều đó.

118 Ngài là một con người khi Ngài nằm trên mặt nước đêm đó, ở phía sau con tàu. Quyền phép đã ra khỏi Ngài, suốt ngày, rao giảng, và chữa lành người đau; quyền phép lìa ra từ Ngài, từ dân sự, nhận biết những ý tưởng trong lòng họ. Và mười ngàn con quỷ biển đã thề rằng chúng sẽ chìm chết Ngài đêm đó. Con tàu nhỏ cũ kỹ đó giống như một cái nút chai ở ngoài đó, chòng chành lên xuống. Ma quỷ nói, “Ta đã bắt được Ngài bây giờ.” Và trông giống như tất cả đã chấm dứt. Nhưng khi Ngài một khi đã đứng lên, đến và đặt chân Ngài lên mạn thuyền, và ngược lên và nói, “Hãy im đi, lặng đi,” và gió và sóng đã vâng lời Ngài, đó còn hơn một con người. Đó là Đức Chúa Trời.

119 Ngài là một con người khi Ngài kêu khóc để được thương xót, tại thập tự giá, thật vậy. Khi Ngài kêu xin nước uống và họ cho Ngài uống giấm, đó là một con người. Khi Ngài chết, chảy máu, kêu khóc, bị đóng đinh trên thập tự giá, Ngài là một con người. Nhưng vào buổi sáng Phục sinh khi Ngài phá vỡ các ấn của ngôi mộ và sống lại, và phán, “Ta là Đấng đã chết, và sống mãi mãi,”

điều đó còn hơn cả một con người. Đó là Đức Chúa Trời ở trong một người, Con Ngài.

¹²⁰ Không lạ gì, Ma-thê với sự hiểu biết này, bà đã kiên trì ở trong sự Hiện diện của Chúa Jêsus. Nói, “Nếu Ngài đã ở đây thì anh tôi đã không chết. Nhưng ngay cả bây giờ, bất cứ điều gì Ngài cầu xin Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời sẽ ban nó cho Ngài.”

¹²¹ Ô, ước gì chúng ta chỉ có được những lời đó trong lòng mình tối nay! “Tôi biết mình đang ngồi trên xe lăn. Tôi biết mình bị ung thư, bị bệnh tim, bất kể là gì. Tôi biết bác sĩ nói giờ cuối cùng của tôi đã gần rồi. Nhưng ngay cả bây giờ, Chúa ôi!” Bất cứ điều gì anh em cầu xin Đức Chúa Trời, Ngài sẽ làm điều đó. Và Ngài đang ngồi bên tay hữu của sự Uy Nghiêm Ngài, để cầu thay cho sự xưng tội của chúng ta. Cứ kiên trì như Ma-thê.

¹²² Dường như Ngài đã từ chối bà. Được sai đến tìm Ngài, và Ngài đã không đi. Được sai đến lần nữa, và Ngài đã không đi. Cuối cùng, sau khi ông được chôn, bốn ngày, Ngài ở đây. Nhưng bà vẫn kiên trì. Bà đã nắm giữ điều gì đó. Bà đã thấy những công việc của Ngài và bà biết đó là Đức Chúa Trời. Bà biết là vậy. Bà đã kiên trì. Bà đã có được những gì bà cầu xin.

¹²³ Người đàn bà Su-nem, trong sự hiện diện của Ê-li, đã kiên trì. Ô, đứa bé đã chết, và đang nằm trên giường của nó. Và Ê-li đã cố gắng lấy một cây gậy được xúc dầu và gởi đến, bởi Ghê-haxi, đặt trên đứa trẻ. Nhưng đức tin của bà không ở trong cây gậy, nó ở trong đấng tiên tri. Bà biết rằng Đức Chúa Trời ở trong tiên tri đó, vì bà đã thấy những lời ông nói ứng nghiệm. Ông là một đấng tiên tri được chứng thực, và bà biết rằng những gì ông nói đến từ Đức Chúa Trời. Và bà nói, “Tôi chỉ mạng sống của ông mà thôi, tôi sẽ không lia bỏ ông cho đến khi tôi tìm ra lý do.” Và bà đã ở lại với ông. Bà đã kiên trì cho đến khi bà có được những gì bà đã cầu xin.

¹²⁴ Nó nhắc tôi nhớ, ở đây cách đây không lâu, một phụ nữ trẻ đến từ California, khi tôi vẫn còn sống ở Jeffersonville. Nó đã xảy ra cách đây khoảng ba hay bốn năm. Chị có một khối u, và chỉ riêng khối u đã nặng gần hai mươi ba ký. Họ phải mang chị ấy vào trong tòa nhà, đặt chị ấy phía sau. Họ...Chị ấy biết tôi đã có mặt ở đó đêm đó. Chị nghĩ tôi sẽ cầu nguyện cho người đau.

Nhưng tôi chỉ đến để nói với cử tọa, có lẽ về những gì chúng ta có ở đây tối nay. Sau khi nói xong...Một số người trong họ đã nói với chị ấy, “Ông ấy không cầu nguyện cho người đau tối nay.”

¹²⁵ Nhưng chị muốn được cầu nguyện cho, chị nói trong lòng, và tin. Chị ấy đã có mặt trong buổi nhóm trước đây, và nói, “Tôi tin nếu Anh Branham sẽ cầu nguyện cho tôi, tôi sẽ được chữa lành.” Và đêm đó, hai hay ba chấp sự đi ngang qua chị, và đi ra bên cạnh nhà-...tòa nhà, đi vòng ra phía sau, để chị ấy ở cửa.

¹²⁶ Và tôi bắt đầu bước ra với Billy Paul, qua phía sau. Chị ấy chụp lấy ống quần tôi, như *thế*. Chị ấy nói, “Anh Branham,” chị nói, “tôi luôn tin nếu anh cầu xin Chúa, Đức Chúa Trời sẽ chữa lành cho tôi.”

¹²⁷ Tôi đặt tay trên chị ấy, tôi nói, “Vậy thì, chị ơi, theo đức tin của chị, có được điều đó với chị.”

¹²⁸ Vài tháng sau đó, tôi gặp chị ấy trong một—một buổi nhóm ở đó. Chị ấy ở đó, đang đứng với một vòng eo hoàn hảo. Khối u nặng hai mươi ba ký đã biến mất. Chị ấy nói, “Tôi sẽ đưa bất cứ người phụ nữ nào vào đây trong phòng thay đồ, và để cho cô ấy xem có dấu hiệu trên tôi ở bất cứ đâu không. *Đấy* là bức hình của tôi những gì tôi đã có.”

¹²⁹ Đó là gì? Cho dù anh em có đang cầu nguyện cho người đau hay không, chị ấy vẫn kiên trì. Chị ấy đến từ California, để được chữa lành, và chị đã không quay trở lại bằng cách nào khác ngoài việc được chữa lành. Chị đã kiên trì.

¹³⁰ Tôi nhớ đã được gọi đến bên giường của một cậu bé sắp chết, ở đây cách đây vài năm, với bệnh bạch hầu da đen. Và họ không cho tôi vào đó, bởi vì tôi đã có con cái. Bác sĩ nói, “Anh không thể vào đó, anh là đàn ông đã có gia đình.”

¹³¹ Tôi biết anh ấy là người Công giáo, và tôi nói, “Nếu—nếu chàng trai ấy là người Công giáo, anh có để cho linh mục đi vào không?”

Ông ấy nói, “Vâng, nhưng ông ấy—ông ấy không kết hôn.”

Tôi nói, “Ông ấy thăm viếng trẻ em, và vân vân.”

Nói, “Không phải là vấn đề đó, thưa Ông Branham.”

132 Tôi nói, “Anh sẽ để một linh mục đi vào và ban cho anh ta những nghi thức cuối cùng. Đây là nghi thức cuối cùng. Cậu bé sắp chết. Hãy để tôi đến với cậu ấy.”

133 Ồ, cuối cùng tôi đã thuyết phục được ông ấy. Và ông ấy đã mặc cho tôi giống như một người Ku Klux Klan, hay điều gì đó, tất cả các thứ.

134 Và cha mẹ già đang đứng đó. Tôi đã rời một buổi nhóm, và người—người mẹ già nói, “Nếu anh đến cầu nguyện, con tôi sẽ sống.” Cậu bé khoảng mười bảy, mười tám tuổi. Có một máy đo tim, một số loại ở đó. Anh đã bất tỉnh trong hai hay ba ngày, và anh không biết gì. Người mẹ và người cha đã tiếp tôi khi tôi bước vào. Tôi đã quỳ xuống và cầu nguyện một lời cầu nguyện đơn sơ bằng đức tin.

Tôi nói, “Thưa ông, ông có tin Đức Chúa Trời không?”

135 Ông nói, “Với cả tấm lòng, điều duy nhất tôi muốn anh làm là cầu xin Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời sẽ ban cho điều đó.”

136 Tôi nói, “Cảm ơn, thưa anh, vì sự tự tin của anh. Xin cho tôi không bao giờ phản bội nó.”

137 Tôi đặt tay trên cậu bé, và cầu nguyện, “Lạy Chúa Jêsus, xin để đức tin của cha và mẹ này kết hợp với đức tin của con, và đến trước ngai của Ngài tối nay. Hãy để chàng trai này sống và không chết, bởi vì chúng con tin. Nhân Danh Chúa Jêsus.”

138 Đã đứng dậy. Và người cha đưa tay ra và ôm lấy người mẹ ngang qua lá phổi sắt nhỏ đó, thứ mà cậu đang thở trong đó, và nói, “Mẹ ơi, điều này chẳng tuyệt vời sao? Điều này chẳng tuyệt vời sao? Ồ, thật tuyệt vời!”

139 Và cô y tá nhỏ bé đó đang đứng đó, cô ấy rất ngạc nhiên. Cái mũ lưỡi trai nhỏ đó giống như rơi khỏi đầu cô ấy. Cô nhìn quanh, và cô nói, “Thưa ông, tôi không hiểu. Làm sao ông có thể hành động như thế, ông và vợ ông, và con trai ông sắp chết?”

Ông ấy nói, “Cô ơi, con trai tôi sẽ không chết.”

140 “Ồ,” nói, “bác sĩ nói rằng cậu ấy sắp chết.” Nói, “Điều đó,” những gì mà máy móc, đã nói, “khi trái tim từng xuống thấp như thế, với cơn sốt này, nó chưa bao giờ được biết đến, trong lịch sử, từng quay trở lại.”

141 Tôi sẽ không bao giờ quên đức tin của tộc trưởng già đó. Ông ấy thuộc về, tôi tin, phong trào A. B. Simpson. Bước lên và đặt tay lên vai, ông khoảng sáu mươi tuổi, đặt tay lên vai cô gái trẻ này, nhìn thẳng vào mặt cô. Ông nói, “Cô ơi, cô đang nhìn vào cái máy đó. Đó là tất cả những gì cô biết để nhìn vào. Nhưng tôi đang nhìn vào một lời hứa, rằng Đức Chúa Trời đã phán Ngài sẽ làm điều đó.”

142 Nó phụ thuộc vào những gì bạn đang nhìn. Họ đang ôm nhau, và vui mừng ở đó, thừa anh em. Và anh ấy đã kết hôn, và là một nhà truyền giáo ở Châu Phi bây giờ, với hai đứa con. Tại sao? Bởi vì một người cha và người mẹ có thể nắm giữ khi giờ phút đen tối nhất. Kiên trì! Vâng, thưa quý vị, hãy kiên trì! Hãy có đức tin nơi Đức Chúa Trời!

143 Mi-chê nhỏ bé, trước mặt bốn trăm tiên tri được huấn luyện, đã kiên trì khi ông có một khả tượng từ Đức Chúa Trời. Mặc dù họ... Ông thì trái ngược. Họ đã gặp ông ấy và nói với ông, “Bây giờ chúng tôi sẽ đưa anh trở lại vào hiệp hội nếu anh chỉ nói điều giống như vậy, anh, họ nói.”

144 Ông nói, “Như Chúa hằng sống, tôi sẽ chỉ nói những gì Ngài bảo tôi nói.” Và khả tượng của ông đã được kiểm tra với Lời của Đức Chúa Trời, và ông đã tuyên bố lời tiên tri của mình, cho dù thế nào đi nữa.

145 Họ nói, “Chúng ta sẽ ném anh ta vào trong các phòng giam bên trong, và cho anh ta nổi khổ nạn, bánh của sự đau buồn, và nước của sự đau buồn.” “Và khi họ trở lại,” vua nói sẽ giải quyết với ông, A-háp đã làm vậy.

146 Ông nói, “Nếu người trở về được, Đức Chúa Trời đã không phán với ta.” Ông đã kiên trì. Ông biết mình đang đứng ở đâu.

147 Người mù đã được Chúa Jêsus chữa lành không thể tranh cãi thần học của họ. Họ nói, “Ai đã mở mắt anh?”

Ông nói, “Một Người được gọi là Jêsus người Na-xa-rét.”

148 Nói, “Người này là một tội nhân. Chúng tôi không biết Người đến từ đâu.”

149 Bây giờ, ông đã cho họ một câu trả lời tốt. Ông nói, “Các ông là những nhà lãnh đạo tôn giáo của thời nay. Và Người này đã

ban cho tôi thị lực, và tuy nhiên các ông không biết Ngài đến từ đâu.” Ông có hệ thống thần học khá tốt của riêng mình. Ông không thể tranh cãi với họ. Nhưng ông biết một điều, ông có thể thấy. Và ông không hổ thẹn. Cha và mẹ ông xấu hổ khi nói điều gì đó về điều đó, nhưng không phải ông. Ông đã thấy điều đó. Ông đã cảm thấy điều đó. Ông đã có kết quả của nó. Điều gì đó đã nói với ông, và ông đã kiên trì.

¹⁵⁰ Phi-líp, ngay khi ông đã thấy, bài học tối hôm qua, điều mà, khi đến trong sự Hiện diện của Chúa Jê-sus Christ, khi ông nhìn thấy Si-môn...hay anh trai của Anh-rê. Phi-...

¹⁵¹ Phi-e-rơ đến trong sự Hiện diện, lúc đó là Si-môn, đến trong sự Hiện diện của Chúa Jê-sus. Si-môn đã được dạy dỗ, khi còn nhỏ, rằng Đấng Mê-si sẽ là một tiên tri. Khi ông bước vào sự Hiện diện của Ngài, và Ngài phán với ông, “Tên ngươi là Si-môn và ngươi là con trai của Giô-na.” Ông đã kiên trì. Ông đã sẵn sàng lúc đó. Trở thành người đứng đầu hội thánh.

¹⁵² Khi Phi-líp thấy Nó, ông biết một người đọc Kinh Thánh giỏi khác biết Lẽ thật. Ông đã kiên trì. Ông đã đi vòng quanh núi và tìm được người đó.

¹⁵³ Và khi Na-tha-na-ên đến, một người nổi tiếng, một người Hê-bơ-rơ chân thật, một người, người Hê-bơ-rơ trung thành, một người thật tốt, chính trực tốt, ông là một người vĩ đại. Nhưng trong sự hiện diện của thầy tế lễ của mình và sự hiện diện của mọi người trong họ, khi Chúa Jê-sus nhìn vào ông và phán “kia một người Y-sơ-ra-ên không có điều chi dối trá hết,” ông nói, “Thưa Thầy, làm sao Ngài biết tôi? Tôi chưa bao giờ nhìn thấy Ngài trước đây. Làm sao Ngài biết tôi là ai?”

¹⁵⁴ Ngài phán, “Trước khi Phi-líp gọi ngươi, khi ngươi ở dưới cây, Ta đã thấy ngươi.”

¹⁵⁵ Ông sấp mình dưới chân Ngài, và thưa, “Ngài là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời hằng sống. Ngài là Vua Y-sơ-ra-ên.” Tại sao? Ông kiên trì bất chấp những gì người khác nghĩ. Ông đã gặp Điều mà ông đã đọc về. Những gì ông đã mong đợi để tìm thấy trong Chúa Jê-sus, ông đã tìm thấy.

156 Một ngày nọ, một người đàn bà làm điếm đi ra giếng, để lấy nước. Chúa Jê-sus ngồi đó, một Người bình thường mặc áo quần bình thường, ăn thức ăn bình thường, nói ngôn ngữ bình thường, chỉ là ngôn ngữ đường phố thông thường như bất cứ ai khác nói chuyện. Và bà đã nói chuyện với Ngài; Ngài đã nói chuyện với bà. Ngài đã tìm thấy lỗi của bà ở đâu, và Ngài phán, “Hãy đi kiếm chồng ngươi và đến đây.”

Bà nói, “Tôi không có chồng.”

157 Phán, “Ngươi đã nói tốt. Ngươi đã có năm đời chồng, và người mà ngươi đang sống với bây giờ không phải là của ngươi.” Nhanh chóng hạt giống được định trước đó trong lòng bà đã đụng vào Sự sống!

158 Khi Điều đó đập vào những người Pha-ri-si, Nó chỉ làm cho toàn bộ sự việc trở nên đen kịt. Họ nói, “Người này là Bê-ên-xê-bun. Ông ta là một thầy bói.”

159 Nhưng bà biết Lời “sắc hơn, mạnh hơn gươm hai lưỡi, và là Đấng Phân Biệt những ý tưởng trong lòng.”

160 Bà nói, “Thưa Ngài, tôi nhận biết Ngài là một Đấng Tiên Tri. Chúng ta đã không có một đấng trong bốn trăm năm. Tôi nhận biết rằng Ngài là một Đấng Tiên Tri. Nhưng chúng tôi biết rằng khi Đấng Mê-si đến, Ngài sẽ bảo chúng tôi những điều này.”

161 Ngài phán, “Ta là Đấng phán với ngươi.” Chắc chắn Đấng đã làm phép lạ sẽ không nói dối. Ngài là một Đấng Tiên Tri. Bà ấy... Ngài phán, “Ta là Đấng Mê-si đó. Ta là Đấng ấy, mà nói với ngươi. Ta là Ngài.”

162 Bây giờ cố gắng ngăn cản bà sao? Nếu ai đã từng ở phương Đông, anh em biết đấy, người đàn ông trên đường phố sẽ không bao giờ nghe một gái điếm. Bà không có tiếng nói gì cả. Nhưng cố gắng ngăn cản nó, giống như một ngôi nhà đang bốc cháy trong một ngày đầy gió, anh em không thể làm điều đó. Bà đi ngay ra đường, la lớn, “Hãy đến, xem một Người Mà đã bảo tôi những điều tôi đã làm. Đây chẳng phải là chính Đấng Mê-si sao? Ở đó Ngài đang ngồi bên giếng bây giờ. Đó là chính Đấng Mê-si. Chúng ta đã trông đợi Người đó đến, và Ngài ngự ở đó. Ngài đã phán với

tôi những điều này.” Kinh Thánh nói rằng dân sự tin vì lời chứng của người đàn bà.

¹⁶³ Để kết thúc, tôi có thể nói. Tôi thấy một số người Tây Ban Nha đang ngồi ở đây, tôi có thể nói điều này. Tôi đã ở Mexico, cách đây không lâu, tại—tại đấu trường dưới đó, một nơi nào đó. Chúng tôi không thể vào trong trường đấu bò, hay trường đấu lớn, nhưng chúng ta có một nơi mà ở đó có nhiều ngàn người đã nhóm lại. Anh Espinoza, tôi nghĩ một anh em trong Hội đồng của Đức Chúa Trời, tất cả anh em đều biết anh ấy, đến từ California. Anh ấy là người thông dịch của tôi.

¹⁶⁴ Đêm trước đó, có một cụ già bị mù đi ngang qua bục giảng, mà không thể nhìn thấy gì cả. Tôi nhìn ông ấy. Tôi đã mang giày tốt, và quần áo đẹp. Ông già tội nghiệp, rách rưới, cái quần tất cả rách toạc ra, chiếc mũ cũ kỹ của ông được may lại bằng—bằng, trông giống như, sợi dây thừng. Và ông bị mù; bộ râu trắng rủ xuống. Bàn chân to, già nua của ông, và có lẽ đã không mang giày, trong nhiều năm. Bụi bặm khắp nơi. Hoàn toàn mù lòa. Tôi nhìn anh ấy. Tôi nghĩ, “Bố tôi sẽ ở khoảng tuổi đó, nếu ông ấy còn sống.”

¹⁶⁵ Tôi lên đến chỗ ông. Tôi nói, “Ông thế nào?” Anh Espinoza thông giải.

¹⁶⁶ Tôi ngồi gác chân lên bên cạnh ông, để tìm hiểu. Có một bức màn nhỏ ngang qua bục giảng rộng khoảng bốn hay năm lần như thế này. Tôi nghĩ, “Nếu đôi giày của tôi vừa vặn với ông ấy, tôi sẽ cho ông ấy đôi giày của tôi.” Ồ, bàn chân của ông ấy lớn hơn bàn chân của tôi nhiều. Tôi dựa vai vào ông, giống như tôi định vòng tay ôm lấy ông, vai ông rộng hơn vai tôi. Tôi thấy lúc đó tôi không thể đưa áo khoác cho ông ấy. Tôi nghĩ, “Lạy Chúa, con có thể làm gì? Ông già tội nghiệp, có lẽ đã không có một bữa ăn tử tế trong đời.” Và ông ở đó, đang ăn những chiếc bánh nướng cũ bị bỏ ở đâu đó; nhưng tuy nhiên ông phải bỏ ra số tiền ít ỏi mà ông đã có, để có được một cây đèn mỡ, để đốt nó trên bàn thờ bằng vàng hàng triệu đô-la, vì tội lỗi của mình, sống trong sự mê tín và tối tăm như thế! Tôi nghĩ, “Thật là một thì giờ kinh khủng! Làm sao số phận có thể ác như vậy?”

167 Tôi choàng tay qua người ông, và kêu lên, “Ôi Chúa, xin thương xót ông ấy!”

168 Ông la lớn, “Gloria a Dios!” Và khoảng thời gian đó tôi nhìn quanh, ông ấy có thể thấy rõ như tôi có thể, đi ngang qua bục giảng.

169 Và tối—tối hôm sau khi chúng tôi bước vào, có một đồng quần áo cũ và khăn choàng, và những chiếc mũ, cao hơn một mét, như thế này, suốt dọc đường. Làm sao họ biết nó thuộc về ai? Anh em nghĩ họ quan tâm không? Họ đến nhà thờ sáng hôm đó lúc tám hay chín giờ, không có chỗ để ngồi; ngay ngoài đó, và trời đang đổ mưa xuống, và cứ dựa vào nhau. Những người phụ nữ với mái tóc xõa xuống, và ôm con cái và các thú. Mưa như trút, đến lúc chín giờ, và tôi sẽ không ở đó cho đến khoảng tám giờ ba mươi hay chín giờ đêm đó. Họ chắc chắn họ sẽ ở đó. Đứng ngay tại đó chờ đợi cho đến khi tôi bước vào.

170 Họ để tôi xuống trên một cái thang dây, ở phía sau đầu trường, nơi tôi đi vào như thế này, bước ra bục giảng. Billy Paul... Và một người mà tôi gọi là *Mañana*, có nghĩa là “ngày mai,” anh ấy luôn rất chậm chạp đến với tôi. Và vì vậy tôi nói, “Cứ đến ngày mai, anh đã làm hỏng tối nay.” Vì vậy anh ấy đưa tôi đến đó và anh ấy để tôi xuống, và tôi bước vào trên bục giảng.

171 Anh Jack Moore, nhiều người trong anh em biết anh ấy, vừa đi ngang qua Shreveport, anh ấy đã ở với tôi; và Anh Espinoza và một số anh em. Rồi khi chúng tôi đang đứng đó trên bục giảng, Billy đến. Tôi nghe nói có một con đường vĩ đại, ở ngoài đó, có hàng ngàn lần hàng ngàn chỗ ngồi trong đó.

172 Billy nói, “Bố ơi, bố sẽ phải làm điều gì đó. Người phụ nữ Tây Ban Nha nhỏ bé ở trên đây,” nói, “cô ấy ôm một đứa bé đã chết trong tay mình.” Nói, “Đứa bé đó đã chết sáng nay, người ta nói, sớm. Và—và *Mañana* phát thẻ cầu nguyện cho họ, và,” nói, “và anh ấy không có thể cầu nguyện, và con không có.” Nói, “Và cô ấy quyết tâm mang đứa bé đó vào trong hàng người cầu nguyện.” Nói, “Chúng tôi có khoảng bốn trăm người ở đó, sẵn sàng để được cầu nguyện cho.”

173 Tôi nói, “Ồ,” tôi nói, “cứ làm cho cô ấy ở lại phía sau. Bởi vì,

nếu cô ấy tiến tới trước, mỗi người trong họ sẽ bắt đầu làm điều đó.” Và tôi nói, “Chúng ta không thể làm điều đó. Nói với cô ấy có lẽ cứ xếp hàng vào ngày mai. Chúng ta sẽ ở đây ngày mai để phát thẻ cầu nguyện cho cô ấy.”

174 Anh ấy nói, “Bố hãy đến và thử xem.” Nói, “Con có ba trăm người dẫn đường ở đó mà thậm chí không thể giữ được cô ấy, và,” nói, “cô ấy sẽ không nặng bốn mươi hai ký.” Và nói, “Bố không thể giữ cô ấy.” Nói, “Cô chạy vào giữa hai chân họ, nhảy qua vai họ, hay bất cứ thứ gì, với đứa bé đã chết này.”

175 Và tôi nói, “Anh Jack,” tôi nói, “cô ấy không biết tôi. Cô ấy sẽ không biết tôi khác anh. Hãy đi xuống và cầu nguyện cho đứa bé, và điều đó sẽ ổn thỏa như thế.” Và tôi nói, “Em bé chết à?”

Nói, “Vâng.” Tôi nói...

176 Tôi đang nói về đức tin là thực thể, thực thể của những điều được trông mong. Và tôi đang nói. Và Anh Espinoza bắt đầu nói tiếp, như tôi đang nói. Anh Jack bắt đầu đi xuống để cầu nguyện cho đứa bé. Và khi tôi bắt đầu nhìn, tôi nhìn ra phía trước tôi ở đây, và có một em bé Mexico, không có răng, nó rất nhỏ. Nó đang mỉm cười, đang nhìn tôi, một khái tượng.

177 Tôi nói, “Chờ một chút, Anh Jack. Hãy mang đứa bé đến đây.” Và vì vậy họ đã mở ra con đường.

178 Ở đây người phụ nữ nhỏ bé đến, với những chuỗi hạt cầu nguyện trong tay, và ngã xuống sàn nhà, la lớn, “Lạy Cha!”

179 Và tôi—tôi đã bảo cô ấy đứng dậy. Tôi nói, “Đừng.” Cô có một cái mền kẻ sọc nhỏ màu xanh và trắng; một đứa bé, cứng nhắc, dài khoảng chừng đó, đang nằm trong vòng tay cô.

Tôi nói, “Hãy hỏi cô ấy nó chết khi nào.”

180 Nói, “Nó đã chết trong văn phòng bác sĩ, sáng hôm đó, khoảng chín giờ.” Và đây là khoảng chín giờ ba mươi hay mười giờ tối hôm đó. Và chỉ ướt đẫm, cô ấy đã đứng; tóc cô ấy xõa xuống. Người phụ nữ nhỏ bé xinh đẹp, và, cô ấy, có lẽ là đứa con đầu lòng của cô ấy. Cô ấy trông giống như hai mươi lăm tuổi, hay điều gì đó.

181 Và tôi nói, “Anh Espinoza, đừng thông giải lời cầu nguyện này, bởi vì tôi vừa nhìn thấy một khái tượng về một em bé nhỏ

chết...hay một em bé ở ngoài đó đang cười với tôi.” Tôi nói, “Nó có thể là đứa bé ấy.”

182 Và tôi đặt tay trên tấm chăn nhỏ, và tôi nói, “Lạy Cha Thiên thượng kính yêu, con không biết khả tượng có ý nghĩa gì, nhưng con đã nhìn thấy đứa bé. Nếu đứa bé đó, Ngài sẵn sàng gọi nó sống lại, Ta sẽ kêu cầu sự sống của nó, trong Danh Chúa Jêsus Christ.” Nó hét lên, và đá cái mền đó và bắt đầu la hét như *thế*. Và tôi...

183 Tờ *Tiếng nói* Thương Gia đã đăng nó, cách đây không lâu. Tôi nói, “Anh Espinoza, đừng nói gì về điều đó bây giờ. Anh sai một người chạy theo đứa bé đó và người phụ nữ đó, và đưa nó đến bác sĩ và có được một bản khai tuyên thệ có chữ ký trước khi anh công bố điều đó bây giờ,” tôi nói, “bởi vì nó phải là thật. Chúng ta không biết.” Vì vậy, vì vậy họ đã gửi một người đưa tin.

184 Và bác sĩ đã ký một bản tuyên thệ, “Đứa bé đã chết vì viêm phổi kép,” sáng hôm đó vào lúc...lúc chín giờ trong văn phòng của ông. “Nó không còn sự hô hấp. Trái tim của nó đã chết, đã chết và cứng đơ.”

185 Và người phụ nữ nhỏ bé đó đã ở đó. Tại sao? Bởi vì cô ấy đã kiên trì. Không có gì sẽ ngăn cản cô ấy. Cô đã kiên trì. Cô ấy đã kiên trì, mặc dù linh mục của cô sẽ đuổi cô ra khỏi nhà thờ (chắc chắn ông ấy sẽ), cho dù điều gì đã xảy ra. Cô ấy tình cờ nhìn vào hàng rào, vài đêm trước đó, và cô đã thấy ông già mù đó nhận được thị lực của mình. “Nếu Đức Chúa Trời có thể ban cho người mù thị lực, thì Ngài có thể khiến kẻ chết sống lại!” Và cô ấy có một nhu cầu. Cô đã kiên trì, giống như người đàn bà Sy-rô-phê-ni-xi. Cô ấy có được sự ao ước của mình bởi vì cô kiên trì.

186 Thưa anh chị em, chúng ta đang ở trong sự Hiện diện của Chúa Jêsus Christ. Ngài phán, “Hễ nơi nào có hai hay ba người nhóm lại trong Danh Ta, thì Ta ở giữa họ. Hễ điều gì họ thuận nhau, không có một việc chi, và cầu xin, họ sẽ nhận được.” Bây giờ chúng ta hãy kiên trì trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, khi chúng ta cúi đầu.

187 Lạy Cha Thiên thượng nhân từ của chúng con, chúng con đã nói được trong khoảng ba mươi phút bây giờ, hay hơn thế nữa, vì

Vương quốc Ngài. [Băng trống—Bt.] Đức Chúa Trời đã hứa. Đức Chúa Trời có bốn phận với lời hứa của Ngài. Xin cho chúng con, Chúa ôi, hãy nhớ, và giống như người đàn bà nhỏ bé đó, kiên trì. Nếu Chúa Jêsus ở đây ở giữa chúng con, thì chúng con hãy nắm giữ Ngài cho đến khi chúng con đạt được điều mà chúng con đã đến vì.

¹⁸⁸ Nếu có những người ở đây, tối nay, là những người không được cứu, xin cho họ nắm giữ cho đến khi ân điển cứu rỗi của Đức Chúa Trời đã tiếp nhận họ.

¹⁸⁹ Nếu họ ở đây mà không có phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, xin cho họ giống như người đàn bà nhỏ bé đó, đừng để thời gian hay bất cứ điều gì khác cản đường. Họ sẽ giữ và kiên trì cho đến khi Đức Thánh Linh đổ đầy đời sống họ với ân điển của Đức Chúa Trời.

¹⁹⁰ Nếu họ đau ốm, xin cho họ không buông ra. Xin cho họ giữ được như Gia-cốp, ông thật kiên trì biết bao. Ông đã nắm giữ, và nói, “Tôi sẽ không để Ngài đi cho đến khi Ngài ban phước cho tôi.” Ôn phước đó có ý nghĩa sự sống đối với ông ấy, và nó cũng có ý nghĩa với chúng con tối nay. Và sự chữa lành có nghĩa là sự sống đối với chúng con, Chúa ôi.

¹⁹¹ Chúng con cầu nguyện để sự Hiện diện của Ngài sẽ đến, để chúng con có thể nắm giữ Ngài, và Ngài nắm giữ chúng con, giống như Ngài đã làm với Gia-cốp, hoàng tử vật lộn đó; rằng Ngài sẽ thay đổi tên của chúng con, từ một quyển sách giáo hội ở đây trên đất, thành Sách Sự Sống của Chiên Con trên Thiên đàng. Kiên trì, giữ vững cho đến khi Đức Chúa Trời xác nhận lời hứa của Ngài trong chúng ta! Chúng con cầu xin điều đó trong Danh Ngài.

¹⁹² Lạy Chúa, chúng con biết một Lời từ Ngài sẽ có ý nghĩa hơn hàng triệu người mà bất cứ ai khác có thể nói. Xin đến, Chúa ôi, và chứng thực điều này, rằng con đã nói Lẽ thật. Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Ngài là Lời. Ngài là Lời đã ở trong Nô-ê. Ngài là Lời đã ở trong Môi-se. Ngài là Lời đã ở trong Ê-li. Ngài là Lời đã ở trong Đa-vít. Ngài là Lời đã trở nên xác thịt và ở giữa chúng con tối nay. Ngài ở đây để chứng thực mọi lời hứa mà Ngài đã hứa cho thời đại này. “Như việc đã

xảy ra trong thời Sô-đôm,” tất cả những lời hứa này mà Ngài đã hứa, Ngài ở đây để xác nhận Nó. Xin nhậm lời, tối nay, Cha ôi. Chúng con sẽ xem để thấy Ngài ở đây.

193 Và rồi xin cho hội thánh vươn tới bởi đức tin và nắm giữ, và nói, “Con kiên trì, Chúa ôi. Con sẽ ở lại đây giống như quan án không công bình mà người đàn bà góa đã nắm giữ.” Và nếu quan án bất công đó, tổng khứ người đàn bà, đã cho chị ước muốn của mình, hưởng chi Cha Thiên Thượng sẽ ban cho những người mà Ngài đang mong đợi để nắm giữ với Ngài tối nay? Xin nhậm lời, trong Danh Chúa Jêsus, chúng con cầu nguyện. A-men. Xin Chúa ban phước!

194 Tôi muốn xem...Billy, anh đã phát thẻ chưa? [Người nào đó trả lời—Bt.] Hai trăm à? Những thẻ anh em phát ra ngày hôm nay là gì, H? Chúng ta đã bắt đầu từ đâu; một, tối hôm qua, phải không? [“Vâng.”] Chúng ta hãy bắt đầu từ nơi nào khác tối nay. Thẻ cầu nguyện tối nay là H.

195 Bất cứ ai có thẻ cầu nguyện, hãy nắm giữ chúng. Đấy, chúng ta sẽ cầu nguyện cho mọi người. Cứ giữ lấy, giữ thẻ cầu nguyện đó. Bạn đưa cho một người một thẻ cầu nguyện, người ấy được chữa lành sáu mươi phần trăm ngay lúc đó. Thấy không? Anh ấy biết mình sẽ xếp hàng, vì vậy anh ấy sẽ chỉ giữ nó. Đó là lý do chúng ta đưa ra.

196 Chúng ta hãy bắt đầu từ, chúng ta hãy xem, từ...chúng ta hãy bắt đầu từ tám mươi tối nay, bắt đầu từ tám mươi, chín mươi, một trăm. Ai có thẻ cầu nguyện H, H, giống như Heaven? H, tám mươi, hãy giơ tay lên. Xem tôi có...Có lẽ tôi sai. Chúng ta sẽ bắt đầu từ nơi nào khác vậy. Quý ông à? Tôi không thấy nó. [Người nào đó nói, “Quay lại đó.”—Bt.]Ồ, trở lại. Được rồi, đến đây, thưa ông. H, tám mươi.

197 H, tám mươi mốt, ai có tám mươi mốt? Hãy giơ tay lên. Tám mươi mốt, ở trên đây. Hãy đến, thưa bà.

198 Tám mươi hai, ai có tám mươi hai, xin giơ tay lên? Ngay tại đó, tám mươi hai? Được rồi, tám mươi hai, ai có thẻ cầu nguyện H, tám mươi hai? Có tám mươi, tám mươi mốt; chúng tôi muốn có chữ H, tám mươi hai. Anh sẽ nói điều đó bằng tiếng Tây Ban

Nha như thế nào? Có thể là người nào đó nói tiếng Tây Ban Nha. Được rồi, được rồi, tám mươi hai.

199 Tám mươi ba. H, tám mươi ba, ai có thể cầu nguyện H, tám mươi ba? Nhìn vào thẻ cầu nguyện của bạn. Hãy nhìn vào thẻ cầu nguyện của người lân cận của bạn, có lẽ họ bị điếc và không thể nghe được. H, tám mươi ba, tám mươi ba?

200 Đừng lấy thẻ nếu bạn không sử dụng chúng. Thấy không? Lấy chúng, sử dụng chúng. Thấy không? Đừng chuyển chúng cho người nào khác. Hãy giữ chúng cho chính mình. Anh em sẽ bị từ chối trong hàng cầu nguyện, đấy. Vì vậy hãy lấy thẻ của mình, đến, lắng nghe những chỉ dẫn trước buổi nhóm. Hãy lấy thẻ cầu nguyện của anh em và rời ở lại chỗ ngồi của mình, đấy.

201 H, tám mươi ba, nó ở đâu? Tám mươi bốn? Quý bà ở đây. Tám mươi lăm, tám mươi sáu. Đúng vậy, hãy trả lời nhanh. Tám mươi sáu, tám mươi bảy, tám mươi tám, tám mươi chín. Chín mươi, chín mươi một, chín mươi hai, chín mươi ba, chín mươi bốn, chín mươi lăm, chín mươi sáu, chín mươi bảy, chín mươi tám, chín mươi chín, một trăm. Hãy đếm họ, Anh Grant, nếu anh muốn, và xem thử tất cả họ có vào trong hàng người cầu nguyện không.

202 Bây giờ tôi sẽ hỏi mọi người ở đây bây giờ. Chúng ta sẽ xong trong khoảng mười, mười lăm phút. Tôi sẽ yêu cầu mọi người ở đây ở lại trong chỗ ngồi của mình, mà đã không được gọi. Hãy thật cung kính, yên lặng. Hãy kiên trì bây giờ.

203 Chúng ta hãy kể cho các bạn một câu chuyện nhỏ khác. Lần nọ, có một người phụ nữ. Chúa Jêsus đã...Danh tiếng của Ngài đã lan rộng ra nước ngoài ở Ga-đa-ra, và một người đàn bà nhỏ bé đi xuống; hoặc, không phải ở Ga-đa-ra, đó là một đất nước khác. Và bà đã nghe về Ngài. Bà ấy có vấn đề về máu. Bà đến với buổi nhóm nơi Chúa Jêsus ở, tại bờ biển, nhưng bà không thể đến với Ngài. Và vì vậy bà nói trong lòng mình, bây giờ hãy lắng nghe, trong lòng bà, rằng, “Nếu tôi có thể chạm vào áo Ngài, tôi sẽ được lành.” Còn nhớ câu chuyện đó không? Bây giờ, bà đã lên qua và chạm vào vạt áo của Ngài.

204 Bây giờ điều gì đã xảy ra? Chúa Jêsus quay lại và phán, “Ai đã rờ đến Ta?”

205 Ô, Phi-e-rơ đã quở trách Ngài. Cứ nghĩ về điều đó bây giờ, trong khi họ đang thấy nếu tất cả họ có ở đó không. Phi-e-rơ đã quở trách Ngài. Ông thưa, “Lạy Chúa!” Điều gì đó như thế này, “Ồ, người ta sẽ tự hỏi liệu Ngài có ở trong tâm trí đúng đắn của Ngài không.”

206 Ô, mọi người, “Xin chào, thưa Thầy! Xin chào, Tiên tri! Đây là Tiên Tri trẻ tuổi của Na-xa-rét chăng? Đây là Tiên tri người Ga-li-lê chăng? Xin chào, chào!”

207 “Hãy tránh xa một Người như vậy,” các thầy tế lễ và tất cả họ nói. “Hãy tránh xa Ngài, hỡi mọi người.”

208 Nhưng ông vẫn kiên trì, bà ấy đã kiên trì. Bà nói, “Ước gì tôi chỉ có thể chạm vào áo Ngài!” Bà ấy đã làm vậy.

209 Rồi Phi-e-rơ nói, “Ồ, Ngài làm cho người ta nghĩ Ngài mất trí.”

210 Ngài phán, “Nhưng Ta nhận biết rằng Ta đã trở nên yếu đi.” Bao nhiêu người biết điều đó? *Đức hạnh*, mà có nghĩa là “sức mạnh,” đã đi ra từ Ngài.

211 Và Ngài đã nhìn quanh cử tọa cho đến khi Ngài tìm thấy người đàn bà. Và khi Ngài tìm thấy quý bà trẻ, Ngài đã nói gì với bà ấy? Ngài phán, “Đức tin người đã cứu người.” Đã nói với bà về vấn đề băng huyết của mình, rằng bà đã được cứu. Đúng thế không?

212 Bây giờ bao nhiêu người tin rằng Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi, hãy giơ tay lên. Bao nhiêu người biết rằng đây là Lê thật? Trong Hê-bơ-rơ 3, nói rằng, “Ngay bây giờ Ngài là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm có thể cảm thương sự yếu đuối của chúng ta.” Bao nhiêu người biết điều đó?

213 Ô, nếu Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi,...Chỉ có điều, Ngài không giống như vậy, trong hình thức vật lý; khi Ngài trở lại như thế, thì giờ chấm dứt, Ngài sẽ đem Hội thánh đi với Ngài.

214 Nhưng Ngài ở đây trong hình thức của Đức Thánh Linh, để đến trong tôi và vào trong anh em, và thực hiện những công việc giống như vậy của Ngài. Ngài phán, trong Giăng 14:12, “Kẻ nào

tin Ta, thì cũng sẽ làm những việc Ta làm Ngài sẽ làm.” Đúng thế không?

215 Và nếu Lời ở trong chúng ta, và chúng ta đang nói Lễ thật, và đó là Lời mà Ngài đã hứa cho ngày hôm nay, thế thì Lời của Đức Chúa Trời chẳng phải là “sắc hơn gương hai lưỡi, và là Đấng Phân Biệt những ý tưởng và ý định trong lòng” sao? Kinh Thánh có nói điều đó không? Chẳng phải tất cả các vị tiên tri đều có thể phân biệt những ý tưởng trong—trong tâm trí dân sự sao? Đúng thế không? Tại sao? Đó là Lời đã ở trong họ, Lời Đức Chúa Trời dành cho thời đó. Thấy không? Đó là cách họ đã được chứng thực. Đó là giấy ủy nhiệm của họ. Không ai trong số họ thuộc về một tổ chức, không một tổ chức nào, không bao giờ làm điều đó. Chứng chỉ của họ là chức vụ của họ.

216 Đức Chúa Trời phán, “Nếu có một người trong các người, là người thuộc linh hay là một nhà tiên tri, và những gì người nói ứng nghiệm, thì hãy nghe người, vì Ta ở cùng người. Nhưng nếu nó không ứng nghiệm, ồ, đừng nghe người ấy.” Và nó không phải chỉ xảy ra một lần, nó phải liên tục mọi lúc; từ các nhà tiên tri.

217 Có một ân tứ nói tiên tri, đó là trong hội thánh, mà sẽ được kiểm tra bởi—bởi những người xem xét, trước khi nó có thể được nói với hội thánh, dĩ nhiên. “Hãy để nó xảy ra trước hai hay ba người xét đoán, và rồi nó được nói với người ấy.”

218 Nhưng một tiên tri được sinh ra là một tiên tri, được tiền định, được định trước. “Giê-rê-mi,” Đức Chúa Trời phán, “trước khi người được hình thành trong lòng mẹ, Ta đã định người là một tiên tri trên đất.” Giảng Báp-tít, bảy trăm mười hai năm trước khi ông được sinh ra, “Người là tiếng của người kêu trong đồng vắng, ‘Hãy dọn đường cho Chúa.’” Hiểu không? Chắc chắn.

219 Để ý, bây giờ, khi Chúa Jêsus còn ở đây trên đất, Ngài đã làm của lễ dâng cho sự chữa lành và cho sự cứu rỗi. Chúng ta có tin điều đó không? Chúa Jêsus không thể đến và cứu anh em tối nay; Ngài đã làm điều đó rồi. Vấn đề tội lỗi đã được giải quyết. Ngài là Chiên Con của Đức Chúa Trời đến cất đi, cất đi tội lỗi của thế gian. “Ngài đã bị thương vì sự vi phạm của chúng ta. Với những lần roi của Ngài chúng ta đã được lành bệnh.” Đó là thì quá khứ. Cho dù anh em sẽ la hét thế nào đi nữa, và anh em sẽ la hét thế

nào đi nữa, điều đó sẽ không tốt chút nào cho đến khi anh em chấp nhận nó.

220 “Và Ngài là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm đang ngồi bên hữu Đấng Uy Nghi trên Cao, để cầu thay cho sự tuyên xưng của chúng ta.” Anh em phải chấp nhận nó và tuyên xưng nó. Thấy đó, điều đó chính xác. Cùng một cách bởi sự chữa lành.

221 Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu Ngài đang đứng đây tối nay, mặc bộ đồ này mà Ngài đã ban cho tôi? Ngài sẽ làm gì trong hàng người cầu nguyện? Làm sao anh em biết đó là Chúa Jêsus? Thấy không? Bây giờ, khi người nào đó đến và nói, “Lạy Chúa Jêsus, Ngài sẽ chữa lành con chứ?”

Ngài sẽ phán, “Ta đã làm điều đó rồi.”

222 Bây giờ nếu người đó có những vết sẹo trên tay họ; và bất cứ ai cũng có thể có điều đó, đây, bất kỳ vết sẹo nào cũng có thể.

223 Nhưng nó là gì, làm sao anh em biết, anh em biết nó là loại nho gì? Đó là loại sự sống mà nó có trong đó. Và mỗi cây nho, nếu đầu tiên...Nhánh đầu tiên ra từ Cây Nho đó, Chúa Jêsus Christ, họ đã viết Sách Công vụ đằng sau nó. Đúng thế không? Nếu Nó từng đưa ra một quyển sách khác, họ sẽ viết Sách Công vụ khác. Vì nếu nó sanh trái nho, lần đầu tiên, lần sau nó không thể có trái chanh. Nhưng, một cây nho chanh có thể sống trong đó, đó là một loại trái cây họ cam quýt. Nhưng nó đang sống của riêng nó; nó sẽ luôn luôn sanh ra những trái chanh, đó là cây nho được ghép vào nó. Nhưng nếu cây Nho tự nó sanh ra một nhánh, nó sẽ sanh ra trái giống như nhánh đầu tiên, vì nó sẽ là Sự Sống trong Chúa Jêsus Christ sẽ ở trong cây nho đó. Đúng vậy.

224 Chúa Jêsus phán, “Kẻ nào tin Ta, cũng sẽ làm những việc Ta làm.” Bây giờ nếu Ngài ở đây, Ngài sẽ được biết đến bởi Sự Sống của Ngài, và bởi những điều mà Ngài đã hứa cho thời đại này.

225 Bao nhiêu người đã ở đây tối hôm qua, hãy giơ tay lên cho chúng ta thấy. Thực tế tất cả các bạn, tôi cho là vậy. Được rồi. Bây giờ có những người...

226 Mọi người trong hàng đó, theo như tôi biết, là một người hoàn toàn xa lạ với tôi. Nếu đúng thế, hãy giơ tay lên. Mỗi

người là một...Bạn có phải là người lạ không? [Người đó nói, “Vâng.”—Bt.]

²²⁷ Bao nhiêu người ngoài kia là người lạ với tôi? Được rồi. Điều duy nhất tôi yêu cầu anh em làm là có đức tin và tin rằng tôi đã nói với anh em Lễ thật.

²²⁸ Bây giờ, hãy xem, Đấng Christ đã hứa những điều này cho những ngày sau rốt. Bây giờ, tôi biết anh em có những chiến binh vĩ đại ở đây trong thành phố, có lẽ Oral Roberts và, ồ, giống như Jack Coe quá cố và con người vĩ đại đó của đức tin; họ đã sống thời đại của họ. Nhưng hãy nhớ dấu hiệu cuối cùng mà thế giới dân Ngoại đã thấy trước khi đưa con được hứa đến trong thời của Áp-ra-ham, là cha của tất cả, và Chúa Jêsus đã hứa điều tương tự; dấu hiệu cuối cùng đã được tỏ cho thấy cho Hội thánh được chọn, bây giờ hãy nhớ, đó là một Đấng. Hai người đi xuống và rao giảng ở Sô-đôm, họ không hề tỏ ra dấu hiệu này; ngày nay cũng vậy. Nhưng đối với Hội thánh được gọi ra, dấu hiệu đã được tỏ cho thấy; và Chúa Jêsus đã nói tiên tri cũng giống như vậy, đấy, Đức Chúa Trời bày tỏ trong xác thịt, đấy, phân biệt những ý tưởng trong lòng. Thấy không? Bây giờ, Ngài đã hứa điều đó! “Cả trời và đất sẽ qua đi, nhưng Điều đó sẽ không.”

²²⁹ Bây giờ nếu Ngài sẽ bày tỏ điều đó, để tỏ cho thấy rằng Ngài đang hiện diện ở đây, bao nhiêu người trong anh chị em sẽ tin Ngài vì sự chữa lành của mình và bất cứ điều gì anh chị em cần?

²³⁰ Bây giờ, lạ Chúa Jêsus, bây giờ ấy là với Ngài, Cha ôi. Bất kể ý muốn của Ngài là gì, xin để điều đó được nên. Con là tôi tớ của Ngài. Đây là tất cả những tôi tớ của Ngài, hay nhiều người trong số họ ở đây. Xin để những ai không phải là tôi tớ của Ngài, bởi sự Hiện diện của Ngài...biết rằng có lẽ trước buổi sáng họ sẽ phải nhìn vào mặt Ngài. Bây giờ Ngài có thể mỉm cười với họ với ân điển, nhưng rồi Ngài là quan án của họ.

²³¹ Xin để điều đó xảy ra, Chúa ôi, rằng Chúa Jêsus sẽ đến giữa chúng con, tối nay, và thực hiện và làm giống như Ngài đã làm trước khi Ngài bị đóng đinh trên thập tự giá; sẽ là sự đảm bảo cho chúng con, đối mặt với tất cả các tôn giáo ngoại giáo, rằng Đấng Cứu Rỗi của chúng con không chết, nhưng đã sống lại từ kẻ chết. Và sau hai ngàn năm, Ngài vẫn sống động tối nay như Ngài

đã sống lúc đó. Và xin cho chúng con, giống như những người ở Em-ma-út, nói, “Lòng chúng ta há chẳng nóng nảy trong chúng ta, khi Ngài nói chuyện với chúng ta dọc đường sao?” Hãy để sự Hiện diện của Ngài được biết đến. Xin cho chúng con thấy Ngài, tối nay, trong Quyền năng sống lại của Ngài. Và rồi xin cho dân sự tin lúc đó, Chúa ôi, bởi vì sự Hiện diện hùng hồn vĩ đại của Ngài. Chúng con cầu xin trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

²³² Bây giờ tôi lấy mọi linh...Mỗi người trong anh em là một linh. Hãy nhớ, anh em chưa bao giờ nhìn thấy tôi; anh em thấy cái vỏ cũ mòn này ở đây tuyên bố Tiếng nói này. Bây giờ Tiếng nói này hoặc là đến từ Đức Chúa Trời, hoặc nó không, giống như của anh em. Tiếng nói này chỉ bao gồm trong cái vỏ này, mà ngày nào đó tôi sẽ đổi nó cho một giọng nói mới mà không bị cũ đi. Nhưng, thưa bạn, mỗi người, một linh. Vì vậy khi anh em di chuyển, đây, khi anh em có quyền kiểm soát ở đó, đây, nó bị gián đoạn. Cứ ngồi thật yên, cầu nguyện. Tôi muốn anh chị em...Nếu Đức Chúa Trời làm điều gì đó, chúng ta nên biết ơn Ngài. Chắc chắn vậy. Ngợi khen Ngài, thì hãy cung kính và nhìn xem. Cứ ngồi thật yên, và tin hết lòng.

²³³ Bây giờ anh chị em ở ngoài đó không có thể cầu nguyện, cho dù anh chị em ở đâu, anh chị em cứ tin và nói điều này, “Lạy Chúa Jêsus, những gì ông ấy đã nói với chúng con, đó là trong Kinh Thánh. Chúng con...Con biết rằng Ngài đã hứa điều đó, và con biết đó phải là Ngài. Không thể là con người đó; anh ấy là một người giống như con, hay giống như chồng con, hoặc giống như con trai con, hoặc anh em, hay là gì nữa.” Hiểu không?

²³⁴ Nhưng một ân tứ không phải là điều gì đó, một con dao, mà anh em lấy và đi làm các việc với, một ân tứ. Một số ngày này, tôi sẽ kiếm cho tôi một cái lều lớn và đến một thành phố, và chỉ ở lại khoảng vài tháng một lần, đây, và dạy dỗ, mặc dầu vậy. Một ân tứ, là đem chính bạn ra khỏi con đường, để Đức Chúa Trời có thể đi vào, xem những gì Ngài bày tỏ, những gì Ngài làm. Một ân tứ không phải là, “Tôi có quyền năng để làm điều này, tôi có quyền năng!” Quyền năng của một ân tứ của anh em là đem chính anh em ra khỏi con đường đó. Và ân tứ mà Đức Chúa Trời đã ban cho anh em, vận hành qua đó, đây, sau khi anh em đi ra khỏi con

đường. Thấy không?

235 Bây giờ, tôi không thể làm cho Ngài nói với tôi điều gì. Ngài phải làm điều đó. Bây giờ để tiết kiệm thời gian...Tôi thật trẻ.

236 Nhưng hãy đến đây, thưa bà, tôi muốn bà đứng ngay tại đây. Tôi đã nói cách đây một lát về một người đàn bà ở...bên giếng. Tối qua bà có ở đây không? [Chị ấy nói, “Không, thưa ông.”—Bt.] Bà đã không có ở đây. Bà đã bao giờ tham dự một trong những buổi nhóm trước đây chưa? [“Không, thưa ông.”] Trước đây chưa bao giờ. Đây là lần đầu tiên của bà ấy. Chúng ta là những người xa lạ. Bà ấy thậm chí đã không ở đây tối hôm qua. Chưa bao giờ có hướng dẫn về nó. Không có gì ngoài chỉ đứng ở đây. [“Đúng vậy.”] Bây giờ chúng ta đang đứng. Bà còn nhớ câu chuyện về người đàn bà bên giếng không? [“Vâng, thưa ông.”] Đó là một cái gì đó toàn cảnh nhỏ như thế này, và Người đàn ông và người đàn bà gặp nhau lần đầu tiên trong đời.

237 Bây giờ, người đàn bà này đã ở trong, bà ấy đã ở trong...Bà ấy đã ở trong sự xấu hổ. Bà đã kết hôn quá nhiều lần, và bà—và bà đang sống với một người đàn ông mà bà không kết hôn, và—và đó là một điều rất tồi tệ. Và Chúa Jêsus đã phán với bà ấy.

238 Bây giờ anh em nhớ, Ngài đã phán, trong Thánh Giăng 5:19, “Quả thật, quả thật, Ta nói cùng các ngươi, Con không thể làm điều gì trong chính Ngài; nhưng những gì Ngài thấy Cha làm, thì Con cũng làm như vậy.” Do đó, Chúa Jêsus không bao giờ thực hiện một điều mà trước tiên không nhìn thấy nó trong khải tượng, hoặc Ngài đã nói điều gì đó sai trật ở đó. “Con không làm gì cho đến khi Ngài thấy Cha làm điều đó trước tiên.” Không phải *nghe* Ngài; “thấy Ngài làm điều đó.” Và rồi Cha...

239 Ngài cần phải đi qua xứ Sa-ma-ri. Ngài định đi tới Giê-ri-cô, nhưng Ngài đã đi lên Sa-ma-ri, thành Sy-kha. Và Ngài đã gặp người đàn bà này, và Ngài bắt đầu nói chuyện với bà cho đến khi Ngài tìm thấy nan đề của bà ở đâu. Rồi Ngài đã nói với bà sự khó khăn của bà, và nhanh chóng, bà trong tình trạng đó, bà nhận ra rằng đó là dấu hiệu của Đấng Mê-si.

240 Ồ, nếu đó là Ngài ngày hôm qua, thì cũng là Đấng hôm nay, nếu Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay

đổi. Điều đó có đúng không, thưa quý thánh giá? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Hiểu không?

²⁴¹ Bây giờ chúng ta đang gặp nhau lần đầu tiên. Ta không phải là Ngài, và chị không phải là bà ấy, nhưng Ngài vẫn là Đức Chúa Trời. Đúng vậy, đấy. Bây giờ nếu chị có thể có đức tin vào—vào những gì tôi đang nói, vào Lời! Tôi sẽ không bao giờ nói điều gì ngoài những gì trong Lời này. Ngài có thể làm những điều bên ngoài Lời đó; nhưng chỉ chừng nào Ngài làm Điều đó, tôi biết Điều đó đúng, thế thì, đấy. Và bây giờ chị không biết tôi, tôi không biết chị.

²⁴² Vậy nên nếu chị bị đau, và tôi đặt tay trên anh em, và la lớn, giống như chiến binh vĩ đại đó, Anh Roberts, hay một số trong những người đó, Anh Allen hay một số người trong những người đó, đặt tay trên chị và nói, “Ha-lê-lu-gia, Chúa chữa lành chị,” điều đó tốt. Chị tin điều đó, và nó sẽ có tác dụng. Thấy không? Thấy không? Nhưng bây giờ điều gì xảy ra nếu Ngài đứng ở đây và nói điều gì đó mà chị đã làm, hay lý do nào đó mà chị bị đau, hay điều gì đó đã xảy ra trong suốt cuộc đời, hay điều gì đó chị không nên làm? Ồ, điều đó, chị sẽ biết rằng điều đó phải đúng, rõ ràng với tâm trí chị lúc đó. [Chị ấy nói, “Đúng vậy.”—Bt.] Đúng vậy.

Nó sẽ là của chị, ở ngoài đó?

²⁴³ Bây giờ tôi đang nói chuyện với người phụ nữ về điều gì? Đấy, tôi không bao giờ giữ sứ điệp đó tối nay (tôi phải kiên trì), đấy, nó sẽ thay đổi tôi trong sự giảng dạy. Và bây giờ phải trở lại với sự phân biệt, thư giãn chính mình, để William Branham qua một bên.

²⁴⁴ Bao nhiêu người đã từng thấy bức ảnh đó được chụp ở đây ở Houston? Và anh em...Nó ở đây. Nó ở phía trước đây bây giờ, đấy. Điều đó đang treo ngay bên cạnh, giữa tôi và người phụ nữ, ngay bây giờ. Nó đấy, làm gờ ngay xung quanh. Nếu người đàn bà muốn làm chứng điều đó; chị ấy biết, trong vài giây cuối cùng, đã có điều gì đó giống như một cảm giác thật êm dịu. [Chị ấy nói, “Vâng.”—Bt.] Nếu đúng thế, hãy giơ tay lên. [“A-men. A-men.”] Thấy không? Tôi đang nhìn ngay vào Nó. Đấy, nó giống

như sống trong một chiều không gian khác. Tôi đang quan sát Nó, qua người đàn bà.

²⁴⁵ Bây giờ, thưa quý bà, một điều, bà cực kỳ căng thẳng. Và đó là những gì bà muốn tôi cầu nguyện cho. Và đó chỉ là nguyên nhân tự nhiên ngay bây giờ bởi vì thời đại này của cuộc đời mà bà đang sống, ở độ tuổi này và vân vân, điều đó làm cho bà lo lắng.

²⁴⁶ Một điều khác, bà có điều gì đó ở bên hông mình, nó—nó giống như những túi không khí nhỏ, giống như, tụ họp lại ở bên hông của bà. Bây giờ điều đó đúng không? [Chị ấy nói, “Vâng, thưa ông.”—Bt.] Hãy giơ tay lên, nếu điều đó...[“Đó là—đó là lời tuyên bố của bác sĩ.”] Hiểu không?

²⁴⁷ Bây giờ, hãy xem, bây giờ điều đó một lần nữa, người nào đó nói, “Ông ấy đã đoán.” Anh em, tôi sẽ gọi đó là ai, một trong những ngày này, đấy. Đừng làm điều đó. Anh em không thể ẩn mình bây giờ, hãy nhớ, đấy. Lời—Lời, Nó ở đây, chính Nó. Không phải tôi, thưa bạn; Tôi chỉ là anh em của anh. Nhưng Lời ở đây.

²⁴⁸ Ở đây, chị ấy là một người tốt, chúng ta hãy xem tôi có đoán được điều đó không. Tôi không biết bây giờ tôi đã nói gì. Nó sẽ phải đến qua cuốn băng đó, vì tôi biết điều đó. Bây giờ chờ một lát. Vâng. Vâng, chị ấy—chị ấy trở nên căng thẳng, mà đó là nguyên nhân từ một—một thời, thời đại của chị và các thứ. Chị ấy là...

²⁴⁹ Và rồi, điều khác nữa, chị đã có một—một ca phẫu thuật. [Chị ấy nói, “Vâng, thưa ông, tôi có.”—Bt.] Và đó là chuyện phụ nữ, cách đây đã lâu. Đúng vậy. Điều đó khiến chị lo lắng hơn bao giờ hết. Đúng vậy, phải không? [“Vâng, thưa ông, đúng vậy.”] Ừm, đúng vậy. Và điều đó khiến chị lo lắng, bởi vì, vào thời điểm này của cuộc đời, khiến chị lo lắng hơn. Bây giờ, chị nghĩ tôi đang đoán điều đó không? [“Không.”]

²⁵⁰ Đây là một điều khác. Có một—một cô gái với chị, cô gái nhỏ. Và cô ấy đang ở đây, và cô ấy đang bị bệnh quai bị. [Chị ấy nói, “Vâng. A-men.”—Bt.] Đúng thế không? Ngồi ngoài đó. Và có một phụ nữ, một phụ nữ khác, một người bạn của chị, và chị ấy đã bị áp bức tinh thần [“Vâng.”], giống như căng thẳng và rồi tâm

thần. Đúng thế không? [“Ha-lê-lu-gia!”] Bây giờ khi chị đi về, hãy đặt chiếc khăn tay đó trên họ; bệnh quái bị sẽ khỏi và cô ấy sẽ vượt qua nó, và cô sẽ khỏe mạnh. Hãy đi, tin vào Danh Chúa Jêsus.

²⁵¹ Các bạn có tin không? Đó là Chúa Jêsus ngày hôm qua, đó là Chúa Jêsus ngày nay! Anh chị em phải biết rằng đó là Người nào đó, đấy. Vâng. Người nào đó đã vậy. Bây giờ, ở đó, nhìn xem, điều đó đã ở phía sau tôi. Thấy không? Thấy không? Nó không... Tôi không thể làm điều đó. Chị—chị biết đó phải là Quyền năng nào đó, phải không? Chị có tin đó là Chúa Jêsus, theo lời hứa của Ngài không? Xin Chúa ban phước cho chị.

²⁵² Bà thế nào, thưa bà? Tôi cũng là người lạ đối với bà. Tôi không biết bà. Tôi chưa bao giờ gặp bà trong đời. Chúng ta là những người xa lạ. Đây là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, theo như tôi biết. Nhưng bây giờ nếu Chúa Jêsus nên nói với tôi điều gì đó về chính bà, rằng điều gì đó giống như người phụ nữ đó, bất kể đó là gì, bà sẽ tin rằng đó là Chúa Jêsus thay vì...Đó không phải là tôi, bà biết đấy. Và bây giờ bà có thể, giống như những người Pha-ri-si, nói, “Đó là Bê-ên-xê-bun, một tà linh.”

²⁵³ Và bởi vì họ nói Thánh Linh của Đức Chúa Trời, đang làm công việc đó trong Ngài, là “một tà linh,” đó là sự báng bổ chống lại Đức Thánh Linh, mà sẽ không bao giờ được tha thứ khi Điều này đến trong thời đại này. Đó là lý do quốc gia này đứng trong sự phán xét ngày hôm nay. Không có gì để lại cho nó ngoài sự phán xét. Nó đầy đầy Jack Rubys, và vân vân, vì vậy nó không thể là điều gì khác xảy ra với nó ngoài sự phán xét.

²⁵⁴ Bây giờ bà bị ốm. Bà đã đến một bác sĩ. Ông thực sự sẽ khuyên một ca phẫu thuật. Sư giải phẫu đó là trên ruột kết. Điều đó đúng, phải không? [Chị ấy nói, “A-men.”—Bt.]

²⁵⁵ Đây là một điều khác. Chị đang rất cần một điều thuộc tâm linh...Chị không cảm thấy khỏe. Chị hầu như đã bị cuốn đi, một chút, và chị muốn trở lại. Ồ, chị quay lại bây giờ. Bây giờ hãy đi, tin hết lòng, và chị sẽ được khỏe mạnh, trong Danh Chúa Jêsus Christ. Tội lỗi của chị được tha thứ cho chị. Bây giờ hãy đi, tin.

256 Bây giờ, tôi không bao giờ nói, “tội lỗi được tha thứ.” Ngài đã phán thế. Đấy, không phải tôi. Đó là Ngài, đấy.

257 Chị có tin không? Bây giờ điều đó nên làm cho những người còn lại của anh chị em biết đó là Ngài ở đây. Đúng thế không? Nếu anh chị em chỉ tin! Chỉ có đức tin. Đừng nghi ngờ. Hãy cung kính và tin Đức Chúa Trời. Bây giờ, hãy xem, anh chị em ở trong sự Hiện diện của Ngài.

258 Bây giờ, nếu một trong những sự phân biệt đó khiến Con Đức Chúa Trời phán, “quyền phép đi ra,” anh em nghĩ nó sẽ làm gì với tôi, một tội nhân được cứu bởi ân điển của Ngài? Thấy không? Nó sẽ là, anh em biết nó sẽ là gì.

259 Chờ một chút, đó không phải là người đàn bà ấy. Này, chị vừa được chữa lành, ở đó, thưa chị, hãy trở về chỗ ngồi của mình, hãy nhìn tôi một lát. Có một—một người đàn ông đang ngồi ngay trước mặt anh chị em ở đó, bị bệnh viêm xoang, đang ngồi ngay tại đó. Vâng. Ông có tin rằng Đức Chúa Trời sẽ làm cho ông khỏe mạnh không? Phải không? Được rồi.

260 Hãy nói cho tôi biết anh ấy đã chạm vào điều gì. Tôi không biết người đàn ông đó, chưa bao giờ gặp anh ta trong đời. Nếu đúng thế, hãy vẫy tay, nếu chúng ta là người lạ với nhau.

261 Bây giờ, hãy xem, rằng anh em có thể biết điều gì khác. Vợ anh ấy đang ngồi bên anh ấy ở đó, anh có tin rằng Đức Chúa Trời có thể nói cho tôi biết điều gì không ổn với chị ấy không? Anh sẽ tin tôi là tiên tri của Ngài, hay là đây tớ của Ngài chứ? Anh sẽ tin điều đó chứ?

262 Chị ấy bị sốt cỏ khô. Nếu đúng thế, hãy giơ tay lên, thưa bà. Được rồi. Bây giờ nếu cả hai anh chị đều tin! Anh chị đã chạm vào Điều gì đó. Hãy tin bây giờ, và nó sẽ lìa khỏi anh chị.

263 Chị có tin Đức Chúa Trời không? Đừng nghi ngờ. Hãy có đức tin nơi Đức Chúa Trời.

264 Đây là một người đàn ông. Tôi chưa bao giờ thấy người này. Anh ấy trẻ hơn tôi một chút, và tôi chưa bao giờ gặp anh ấy trước đây. Nếu chúng ta là người lạ, thưa ông, với nhau, hãy giơ tay lên. Được rồi. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh ấy.

265 Bây giờ chúng ta hãy lấy một bức tranh, trong Kinh Thánh, chúng ta hãy chụp khi...khi Chúa Jêsus gặp Si-môn Phi-e-rơ. Tôi sẽ tưởng tượng ông là một người đàn ông gần như thế, tóc ông thưa thớt, khi Chúa Jêsus gặp ông ấy. Bây giờ hãy xem. Ngài đã nói chuyện với ông ấy.

266 Bây giờ, nếu tôi không biết người đàn ông đó, chưa bao giờ nhìn thấy ông ta, cả hai chúng tôi giơ tay lên, chúng tôi hoàn toàn xa lạ với nhau. Bây giờ, những người khác là phụ nữ, chúng ta hãy xem về người đàn ông này.

267 Bây giờ anh em hãy nhìn tôi, chỉ một lát, như người anh của anh em. Và bây giờ nếu Chúa nói điều gì đó mà anh em đã làm, hoặc điều gì đó mà anh em nên làm, hoặc không nên làm, hay bất cứ điều gì, anh em sẽ biết đó là sự thật hay không. Anh em ắt biết. Và rồi nếu Ngài có thể nói cho anh biết điều gì không ổn với anh, hay điều gì đó trong tâm trí anh, bệnh tật của anh là gì, hoặc—hoặc điều gì đó giống như thế, nói với anh điều gì đó mà anh—anh em sẽ biết đó là sự thật hay không. Thế thì nếu Ngài có thể nói cho anh em biết điều gì đã xảy ra, và anh em biết điều đó có đúng hay không; nếu Ngài nói với anh em điều gì sẽ xảy ra, thì anh em biết điều đó phải đúng.

268 Bây giờ điều đó sẽ làm cho mọi người ở đây...Cứ dành thời gian của tôi với người đàn ông này, và nói chuyện với anh ấy. Đây là người đầu tiên.

269 Bây giờ anh em đang nhìn theo hướng này, chỉ một lát, khi chúng ta nói chuyện. Xin Chúa giúp tôi bây giờ. Và anh có tin những gì Kinh Thánh nói là đúng không? [Người anh em nói, “Vâng, thưa ông.”—Bt.]

270 Anh em tin rằng đây là giờ mà Chúa Jêsus sẽ đến; rằng Hội thánh đã đến từ sự xưng công bình, sự nên thánh, phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, giống như kim tự tháp như thế đang đến không? Và bây giờ viên đá đỉnh sẽ phải thật hoàn hảo cho đến khi, khi Hòn Đá đầu đến, nó phải hòa hợp với nó. Chức vụ phải bắt đầu như thế này, và chỉ đến với thiểu số mọi lúc, trở nên những nhóm nhỏ hơn, và nhóm nhỏ hơn, cho đến khi Hòn Đá đáp ứng tòa nhà. Ngài là Hòn Đá Đỉnh, lấy toàn bộ tòa nhà với Ngài, là Hội thánh. Tất cả họ sẽ đứng dậy, trở lại từ canh đầu tiên

này, cho đến canh thứ bảy, và tất cả đi vào sự Cất lên. Mỗi người có thời đại của họ được phân bổ cho họ, và họ có những nhà cải chánh và những người sáng lập của họ, và vân vân, xuyên suốt. Và ngày cuối cùng này, nó trở lại thành chim ưng, trở lại trong thời đại tiên tri, để mang điều này lại với nhau.

²⁷¹ Anh chị em có tin điều đó, Lời và Đá, Đấng đến không? [Người anh em nói, “Tôi tin.”—Bt.] Ông có một cảm giác rất tốt với ông, thưa ông.

²⁷² Bây giờ, rắc rối của anh là gì, anh đã bị tai nạn. Trong vụ tai nạn đó, anh em đã bị hít khí carbon monoxide. Đó là thật. Nó đầu độc anh. Nó đầu độc trong gan của anh, và anh đã gặp rắc rối với điều đó. Anh có vấn đề với dạ dày của mình. Anh đã mắc bệnh tim của mình. [“Đúng.”] Và điều đó làm cho anh rất lo lắng cho đến nỗi anh em tự gây cho mình một sự phức tạp. Anh em tội nghiệp, phải trở lại làm việc. Nhưng anh sợ quay trở lại làm việc, anh sợ khí các-bô-níc đó. Nhưng nó sẽ ổn thôi. Bây giờ, hãy nhớ, nếu—nếu Chúa Jêsus Christ sẽ nói cho tôi biết anh là ai, sẽ... Bây giờ những điều đó là đúng, phải không? Nếu Ngài sẽ nói cho tôi biết anh là ai, anh sẽ chấp nhận điều đó và biết, và tiếp tục trở lại và vui vẻ chứ? Anh sẽ làm điều đó chứ? Tên anh là Ông Wagner. Hãy quay trở lại, trên con đường của anh.

²⁷³ Bây giờ các bạn tin không? Với cả tấm lòng, anh chị em tin không? “Nếu người có thể tin, mọi sự đều... Mọi sự đều có thể được với những người tin.”

²⁷⁴ Bây giờ chị tin rằng Đức Chúa Trời sẽ chữa lành bệnh phụ nữ đó cho chị không? Bây giờ cứ đi ngang qua bục giảng nói...?...Amen. Thấy không? Xin Chúa ban phước cho chị.

²⁷⁵ Bây giờ, thưa bà, khi bà thức dậy vào một buổi sáng, bà cứng đơ, bà hầu như không thể cử động được nhiều, bệnh viêm khớp. Nhưng bà tin rằng Đức Chúa Trời chữa lành bệnh viêm khớp không? [Chị ấy nói, “Vâng.”—Bt.] Được rồi, hãy tiếp tục con đường của mình, nói, “Cảm ơn Ngài, Chúa ôi.” [“Nhưng tôi—tôi đã không... Cần sự chữa lành cho thần kinh.”] Được rồi, thưa ông, đó là nguyên nhân gây ra bệnh viêm khớp của ông, đấy, là do thần kinh của ông. “Nếu người có thể tin, mọi sự đều có thể được,” nhưng trước tiên bạn phải tin điều đó.

276 Ông nghĩ gì, thưa ông? Ông có tin hết lòng không? Ông tin Đức Chúa Trời chữa lành bệnh tim và làm cho ông khỏe mạnh không? [Người anh em nói, “Chắc chắn rồi!”—Bt.] Được rồi, hãy tiếp tục con đường của mình, nói, “Cảm ơn Ngài, lạy Chúa Jê-sus.”

277 Bây giờ, thưa bà, bà bị phủ bóng, điều đó có nghĩa là bệnh ung thư. Bà có tin Đức Chúa Trời sẽ chữa lành bệnh ung thư không? [Chị ấy nói, “Vâng.”—Bt.] Được rồi, hãy tiếp nhận nó và tiếp tục con đường của mình, nói, “Cảm ơn Ngài, Chúa Kính yêu,” và tin hết lòng.

278 Đức Chúa Trời có thể chữa lành bệnh dạ dày, hay bất cứ điều gì khác. Bà có tin điều đó không? [Chị ấy nói, “Vâng, thưa ông.”—Bt.] Được rồi, hãy lên đường, và vui mừng nói, “Cảm ơn Ngài, lạy Chúa Jê-sus.”

279 Chị có tin rằng Đức Chúa Trời sẽ chữa lành bệnh phụ nữ của chị, sự nhỏ giọt đó không? Được rồi, hãy tiếp tục con đường của mình, nói, “Ngợi khen Chúa.” Hãy tin hết lòng.

280 Chị có tin Đức Chúa Trời chữa lành bệnh viêm xoang và bệnh suyễn, và tất cả những thứ này, làm cho chị khỏe mạnh không? Hãy tiếp tục con đường của mình, vui mừng, nói, “Cảm ơn Ngài, Chúa yêu dấu.”

281 Điều gì xảy ra nếu tôi không nói gì với anh chị em, chỉ đặt tay lên anh chị em, anh chị em sẽ tin điều đó không? Nhân Danh Chúa Jê-sus, xin được chữa lành. Hãy tin hết lòng.

282 Hãy đến, thưa bà. Bà có tin hết lòng không? Tình trạng thiếu máu và bệnh tim, bà có tin rằng Đức Chúa Trời sẽ làm cho bà khỏe mạnh không? Nếu bà làm vậy, hãy tiếp tục con đường của mình, nói, “Cảm ơn Ngài, lạy Chúa Jê-sus,” và được khỏe mạnh.

283 Được rồi, thưa ông. Hãy đến, thưa bà. Bà có tin Đức Chúa Trời chữa lành bệnh tiểu đường và làm cho mọi người khỏe mạnh khỏi bệnh tiểu đường không? [Chị ấy nói, “Vâng.”—Bt.] Rồi tiếp tục con đường của mình, nói, “Cảm ơn Ngài.” Hãy tin bằng cả tấm lòng, đấy.

284 Đức Chúa Trời cũng chữa lành chứng căng thẳng thần kinh và bệnh dạ dày. Bạn có tin rằng Ngài làm cho bạn khỏe mạnh

không? Hãy tiếp tục con đường của mình, vui mừng. Hãy ăn bữa tối của mình, và có lòng can đảm.

285 Hãy đến. Một dạ dày căng thẳng, cũng vậy. Chị có tin Đức Chúa Trời sẽ làm cho chị khỏe mạnh không? [Chị ấy nói, “Vâng, thưa ông.”—Bt.] Hãy tiếp tục con đường của mình, và ăn, và được khỏe mạnh. Hãy tin hết lòng.

286 Chị bị run bệnh tim nhẹ, nhưng chị cũng hầu như bị viêm khớp. Chị tin Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời sẽ làm cho chị khỏe mạnh không? [Chị ấy nói, “Vâng, tôi tin.”—Bt.] Hãy tiếp tục con đường của mình, và vui mừng, và nói, “Cảm ơn Ngài, Chúa ôi.”

287 Một dạ dày căng thẳng gây ra viêm loét dạ dày tá tràng và các thứ. Chị tin rằng Đức Chúa Trời sẽ làm cho chị khỏe mạnh và chữa lành cho chị không? [Chị ấy nói, “Tôi tin.”—Bt.] Hãy tiếp tục con đường của mình, và nói, “Cảm ơn Ngài, Chúa ôi,” và được khỏe mạnh.

288 Chị có nhiều thứ, bệnh của quý bà. Một trong những điều lớn của chị là bệnh tim, quá nhiều thứ xung quanh tim chị. Chị tin Đức Chúa Trời sẽ làm cho chị khỏe mạnh không? Hãy tiếp tục con đường của mình, và vui mừng, và nói, “Cảm ơn Ngài, Chúa ôi.”

289 Chị tin Đức Chúa Trời chữa lành bệnh viêm khớp không? [Chị ấy nói, “Vâng, thưa ông.”—Bt.] Cứ tiếp tục, và bệnh viêm khớp của chị sẽ biến mất.

290 Chị có tin hết lòng không? Thấy không? Chắc chắn rằng...

291 Bây giờ một số anh em ở ngoài cử tọa. Bây giờ hãy cung kính. Hãy cung kính, cứ ngồi yên, anh chị em tin hết lòng bây giờ. Hãy nhìn cách này, hãy tin bằng cả tấm lòng, một số người trong các bạn ở ngoài đó sẽ không ở trong hàng người cầu nguyện.

292 Cậu bé này đang ngồi dưới đây, cậu bé mập mập đang ngồi ngay đó. Anh em không thấy Ánh sáng đó ở trên cậu ấy sao? Cậu bé đang bị bệnh thận. Con có tin rằng Đức Chúa Trời sẽ chữa lành bệnh thận không, con trai? Con tin điều đó không? Được rồi, hãy đứng lên trên đôi chân của mình và nói, “Con tin điều đó và chấp nhận nó.” Được rồi. Xin Chúa ban phước cho con. Cứ tiếp tục...

293 Các bạn có tin hết lòng không? “Nếu người có thể tin, mọi sự đều có thể được.”

294 Còn chị vừa ngồi xuống ở đó, đến với một cậu bé và ngồi xuống thì sao? Chị có tin rằng, bệnh mắt đó, Đức Chúa Trời sẽ chữa lành bệnh mắt của chị và làm cho chị khỏe mạnh không? Chị tin không? Được rồi, chị cũng có thể được chữa lành. Được rồi. Chị vừa ngồi xuống đúng lúc. A-men. Cứ tiếp tục. Tốt lắm. Tốt đấy. Được rồi. A-men. Được rồi.

295 Người phụ nữ bên cạnh chị ở đó, cô ấy bị đau đầu. Chị có tin rằng Đức Chúa Trời sẽ chữa lành bệnh đau đầu của chị không, thưa bà? [Chị ấy nói, “Tôi tin.”—Bt.] Được rồi. Con gái nhỏ của chị ở đó bị bệnh tâm thần. Đúng vậy, phải không? Hãy đặt tay lên cô ấy, và tin, và cô ấy cũng sẽ khỏe mạnh. Bà có tin điều đó không?

296 Bà này đang ngồi kế bên, bà đang cầu nguyện, ngay bên cạnh bà. Bà ấy đang cầu nguyện ở đó vì một gia đình tan vỡ. Đúng thế không, thưa bà? Hãy giơ tay lên. Hãy tin, và nhà của bà sẽ được khôi phục lại. Hãy có đức tin.

297 Người phụ nữ ngồi bên cạnh bà ấy bị u nang. Bà có tin rằng Đức Chúa Trời sẽ chữa lành u nang đó không, thưa bà? Hãy giơ tay lên, nhận lấy nó.

298 Người phụ nữ ngồi bên cạnh bị đau cổ họng. Bà có tin rằng Đức Chúa Trời sẽ chữa lành cổ họng của bà không, thưa bà? Hãy giơ tay lên.

299 Các bạn làm sao vậy? Anh chị em không thấy rằng Chúa Jêsus Christ...Chúng ta hãy đứng lên trên đôi chân của mình. Hãy đứng lên trên đôi chân của mình và tin nhận Chúa Jêsus là đấng chữa lành của mình.

300 Ôi Chiên Con của Đức Chúa Trời, trong Danh Chúa Jêsus Christ, xin chữa lành mọi người ở đây, vì sự vinh hiển Ngài.

64-0305 Sự Kiên Trì
Đền Thờ Soul's Harbor
Dallas, Texas Hoa Kỳ

VIETNAMESE

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org